S. Bloem,
202 E. Leonard St.,
City.
G-33

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

All money matters should be addressed to R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF
Associate Editors:
G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XI, No. 7 JANUARY 1, 1935 Subscription Price, $2.50

MEDITATIE

Bede Om 's Heeren Goedertierenheid

Uwe goedertierenheid, o Heere! zij over ons, gelijk als wij op u hopen.
Ps. 33:22.

Nieuwjaar!

Maar 'n oude wereld!

Een wereld zonder God, zonder den waarachtigen, den levenden God, Die God is! . . . .

Een wereld vol van kinderen des toorns, zich spoedend naar den vreeselijken dood, zonder hoop en zonder licht. De Nieuwjaarszon ging op, de eerste morgenstond van 1935 brak aan, maar het is nog altijd nacht!

Een doodskranke wereld!

Want omdat het hun niet goed gedacht heeft God in erkentenis te houden, zoo heeft het Gode behaagd hen over te geven in een verkeerden zin, om te doen dingen, die niet betamen, zoodat ze vervuld zijn met alle denkbare ongerechtigheid, hoererij, boosheid, begeerlijkheid, kwaadheid; zoodat ze vol zijn van nijdigheid, moord, twist, bedrog, kwaadaardigheid; zoodat ze in het werkelijke leven zijn geworden oorblazers, achterklappers, van God gehaat, smaders, hoovaardigen, laatdunkenden, vinders van kwade dingen, den ouderen ongehoorzaam, onverstandigen, verbondbrekers, zonder natuurlijke liefde, onverzoenlijken . . . .

Een wereld, waarin men het recht Gods weet, waarin men het zeer wel verstaat, dat degenen, die zulke dingen doen, des doods waardig zijn, maar waarin men die dingen desniettemin doet en, wat meer zegt, een welbehagen heeft in hen, die ze doen . . . .

De toorn Gods is openbaar over alle goddeloosheid en ongerechtigheid der menschen!

Over een wereld, die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houdt!

Omdat men God niet wil dienen of danken.

Maar 't rad des tijds wentelde door.

En 't werd toch nieuwjaar!

Nieuwjaar!

Maar 'n oude wereld!

Zoo doodkrank, dat de vrees niet ongegrond is, dat ze op haar stervenssponde ligt te hijgen . . . .

Zedelijk vol doodelijken kanker. Economisch kwijnend aan de nog altijd hopelooze malaise. En haar krankbed geplaatst op oorlogsvulkaan, die elk oogenblik dreigt uit te barsten in vuurgespuw van dood en verderf . . . .

En men heeft biddagen uitgeroepen, om den wereld-God te bewegen de kranke weer op te richten en welvaart te doen herleven. Doch hij antwoordde niet, en reeds lang bestierf 't gebed op de lippen en 't offer der goddeloozen wordt niet meer gebracht. En men heeft de bekwaamste geneesheeren der wereld bij de kranke geroepen, doch de wijsheid der wereld werd dwaas gemaakt en de kwaal verergerde, ook bij alle moedgevende bewering, dat er teekenen van beterschap te bespeuren zijn. En men heeft alle toovenaars en waarzeggers in conferenties samen geroepen, om den oorlogsvulkaan te bezweren om niet onder 't krankbed der wereld uit te barsten, doch 't gerommel in zijn ingewand werd dreigender . . . .

Want men wil de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden!

En men wilde niet verstaan, dat de moderne wereld-God niet GOD, niet de levende God is!

En men bekeerde zich niet!

Maar toch, de tijd spoedde zich voort, ongestoord . .

En 't werd nieuwjaar.

En in de duisternis van den wereldnacht roepen de kinderen der wereld elkander toe: Gelukkig nieuwjaar!

IJdelheid der ijdelheden!

't Is al ijdelheid!

Nieuwjaar!

Maar 'n oude wereld!

En is er dan nergens licht in de bange duisternis? Nergens een straal van hoop? Is er geen redding uit den nood? Geen gerechtigheid in al de ongerechtigheid, geen goedertierenheid temidden van toorn, geen leven in den dood? . . . .

Ja toch! . . . .

Want het licht is voor den rechtvaardige gezaaid, en vroolijkheid voor den oprechte van hart. Er loopt door den donkeren nacht der wereld een weg van licht en vrede, de weg van de vreeze des Heeren, waarop de kinderen des lichts, die door genade zich weer hebben mogen wenden tot den levenden God, die Hem hebben leeren kennen in al de vreeselijkheid van Zijne goddelijke volmaaktheid, van Zijne onveranderlijke gerechtigheid en vlekkelooze heiligheid; die voor Hem hebben leeren beven met siddering der ziel, die hebben afgerekend met alle niet-God en daarom ook met alle eigengerechtigheid en eigen werk, met alle poging om in den weg der ongerechtigheid zichzelven en de wereld te redden, die hebben leeren inzien en belijden, dat alle menschelijke wijsheid dwaasheid is bij God, die Hem ook hebben leeren kennen in het aangezicht van Jezus Christus, door God uit de dooden opgewekt, mogen zingen:

Maar 's Heeren gunst zal, over die Hem vreezen,
In eeuwigheid altoos dezelfde wezen;
Zijn trouw rust zelfs op 't late nageslacht,
Dat Zijn verbond niet trouweloos wil schenden,
Noch van Zijn wet afkeerig d' ooren wenden,
Maar die, naar eisch van Gods verbond, betracht.

En daarom kunnen ze ook temidden van alle duisternis en ellende, bij alle wereldmalaise en oorlogsrumoer, in allen nood en dood, als de wereld nergens uitkomst ziet, roemend bidden:

Laat ons alom Zijn lof ontvouwen,
In Hem verblijdt zich ons gemoed;
Omdat wij op Zijn Naam vertrouwen,
Dien Naam, zoo heilig, groot en goed.
Goedertieren Vader,
Milde zegenader,
Stel Uw vriend'lijk hart,
Op Wiens gunst wij hopen,
Eeuwig voor ons open,
Heilig alle smart!

Met die bede in het hart en op de lippen mogen we ook met welgegronde hope en met den moed des geloofs den weg voortzetten bij de intrede van het nieuwe jaar!

Neen, we zullen het niet verwachten van de heuvelen en van de bergen, van de wijsheid der wereld, van de grooten der aarde; we zullen onze hope niet vestigen op de dingen der wereld, noch ook zoeken de dingen, die beneden zijn; we zullen niet meedoen aan het ijdele wenschen van goddelooze menschen, die wereldwelvaart zoeken in den weg, die afwijkt van den levenden God; we zullen de oogen niet sluiten voor het feit, dat de wereld voorbijgaat en hare begeerlijkheid . . . .

We zullen ook niet dwaselijk trachten den sluier der toekomst op te lichten, ook niet om te zien, wat den morgen ons zal brengen.

We zullen ons door geen ijdele zorg doen dwalen van 't heilspoor.

Nog veel minder zullen we wanen, dat we uit onszelven bekwaam zouden zijn om in dat heilspoor te wandelen en den weg des lichts te houden door het midden van deze donkere wereld.

Maar we zullen ons sterken in den Heere onzen God!

En in ootmoedigheid des harten zullen we ook het nieuwe jaar beginnen, met de bede in het hart:

Uwe goedertierenheid, Heere! zij over ons.

Gelijk als wij op U hopen!

Nieuwjaar!

Maar 'n oude wereld!

En een bange nacht, waarin geen uitkomsten schijnen tegen den dood!

Maar ook van eeuwige goedertierenheid, een Goddelijke goedertierenheid, die van eeuwigheid tot eeuwigheid is over degenen, die Hem vreezen!

Zoo verzekert het ons Gods Woord in den honderd derden psalm.

De dagen des menschen zijn als het gras; gelijk een bloem des velds alzoo bloeit hij. Als de wind daarover gegaan is, zoo is zij niet meer, en hare plaats kent haar niet meer . . . . Maar de goedertierenheid des Heeren is van eeuwigheid tot eeuwigheid over degenen, die Hem vreezen, en Zijn gerechtigheid aan kindskinderen, aan degenen, die Zijn verbond houden en aan Zijne bevelen denken, om die te doen.

En hier neemt het volk des verbonds, belijdende, dat het op Hem hoopt, tegenover die goedertierenheid een biddende houding aan, roept haar in, wil zich aan die goedertierenheid geheel en al overgeven, vertrouwende, dat het dan alleen, en dan ook zeker goed is, als slechts die goedertierenheid des Heeren over hen is.

Het is de houding van ootmoedige overgave.

De belijdenis ligt ten grondslag aan dit gebed om de goedertierenheid des Heeren, dat wij in onszelven hulpeloos zijn. Wij weten den weg niet. We kunnen de problemen niet oplossen. We weten niet hoe het moet en waarlangs de weg moet leiden. De Heere, de almachtige God, de Alwijze, Die Zijn verbond houdt tot in eeuwigheid, die van voor de grondlegging der wereld alle dingen met oneindige wijsheid heeft bepaald en zoo bepaald, dat alles moet uitloopen op de eere Zijns Naams en de realiseering van Zijn eeuwig verbond, weet het alleen. En Hij alleen regeert. Hij ziet van uit Zijn vaste woonplaats op alle inwoners der aar-

de. Hij formeert hun aller hart, Hij let op al hunne werken. Alle menschelijke wijsheid en kracht is volkomen ijdelheid. Niet door een groot heir wordt een koning behouden; het paard feilt ter overwinning en behoudt niet door zijn groote kracht. De raad der heidenen wordt vernietigd, maar de raad des Heeren bestaat in eeuwigheid, de gedachten Zijns harten van geslacht tot geslacht . . . .

En Hij is goedertieren!

Er is in Hem eene eeuwige wil en Goddelijke begeerte om Zijn volk te zegenen en te zaligen. Zijne oogen zijn over degenen, die Hem vreezen, om hunne ziel van den dood te redden, en hun alle dingen te schenken.

En Zijne eeuwige goedertierenheid heeft Hij geopenbaard in Zijnen Zoon, onzen Heere Jezus Christus, Dien Hij gezonden heeft in onzen nacht van zonde en ellende, van lijden en dood; Dien Hij heeft verordineerd van voor de grondlegging der wereld, om aan de spitse te staan van het volk Zijner eeuwige keuze; Dien Hij heeft doen ingaan in onzen dood, om onze zonden te dragen en voor eeuwig weg te dragen; Dien Hij uit de dooden heeft opgewekt om onze rechtvaardigmaking en om ons het leven te bereiden uit en door den dood, en ons de eeuwige zaligheid van Zijn verbondsgemeenschap te doen smaken . . . .

Eeuwige goedertierenheid!

En in diezelfde goedertierenheid schenkt Hij ons alle dingen!

Want hoe zal Hij, Die ons Zijn eeniggeboren Zoon geschonken heeft, ons met Hem niet alle dingen schenken?

Door die goedertierenheid bewogen doet Hij alle dingen tot onze zaligheid medewerken. Voorspoed en tegenspoed, gezondheid en krankheid, overvloed en gebrek, oorlog zoowel als vrede, den dood zoowel als het leven, — alle dingen doet Hij medewerken ten goede, dengenen, die Hem liefhebben, die op Zijne goedertierenheid hopen.

En aan die goedertierenheid geeft de bidder zich ootmoedig over!

Hij zal niet leiden, maar wil geleid worden. Hij zal het den Heere niet voorschrijven, waarlangs de weg hem zal moeten voeren. Hij belijdt het niet te weten, of voorspoed of tegenspoed naar de wereld zijn deel zal moeten wezen in den weg, die voor hem ligt, of het zal moeten gaan over hoogten of door diepten, of gezondheid of krankheid voor hem moeten zijn weggelegd, of het leven of sterven, blijdschap of smart hem wachten zullen op den weg . . . .

Hij bidt juist niet, zooals de berijming het zoo gansch verkeerd heeft verstaan: "weer steeds alle smart"!

Maar hij bidt in kinderlijke overgave des harten!

En in ootmoedig vertrouwen!

Geheel den weg volkomen overgevend aan Jehova, den God zijner volkomene zaligheid, die het alleen weet, en die goedertieren is, eeuwiglijk goedertieren over degenen, die Hem vreezen!

Heere! God des verbonds! Die trouwe houdt in eeuwigheid en nooit laat varen de werken Uwer handen!

Uwe goedertierenheid zij over ons!

Gelijk als wij op U hopen!

Nieuwjaar!

Maar 'n oude wereld!

En nergens eenige vastigheid. Niets, dat blijft, niets dat beklijft. Alles wankelt, alles gaat voorbij. Nergens eenige zekerheid van geluk en voorspoed, van leven en zaligheid. IJdel is de gelukwensch van den nietigen mensch ook aan den morgen van den eersten dag des jaars.

Ook zelfs het gebed om terugkeer van wereldschen voorspoed werd niet verhoord, geeft geen vastigheid aan 't angstvallig hart!

Doch wie bidt om des Heeren goedertierenheid, zal niet beschaamd worden, draagt in zich de zekerheid des harten, dat zijn gebed zoo waarachtiglijk zal worden verhoord, als hij op den Heere hoopt!

Gelijk als wij op u hopen!

En de hoop beschaamt niet!

Immers bedoelt de bidder met dit laatste niet om een pleitgrond van verdienste te brengen voor het aangezicht van den Heere Zijnen God, en alzoo den Heere te bewegen zijn gebed te verhooren. Hij bedoelt niet te zeggen: mijn hopen op U geeft mij het recht op de verhooring van mijn gebed en op Uwe goedertierenheid. En toch, daar is verband. Er ligt in de hope op den Heere en Zijne goedertierenheid het getuigenis en de subjectieve zekerheid en vastigheid, dat Hij ons niet zal beschamen in onze hope. Immers is ook die hope op Hem Zijn eigen werk. Nooit hopen we uit onszelven op Hem. Nimmer zullen we van nature op Hem wachten en ons vertrouwen stellen op den Heere Heere. Maar als Hij Zijn eigen werk in ons begint, Zijne liefde in onze harten uitstort, Zijne eeuwige goedertierenheid ons doet kennen en smaken, dan leert Hij ons onze hope in Hem te stellen en onze verwachting van Hem te hebben.

En Hij kroont Zijn eigen werk!

Hij werkt niet de hope op Hem zonder die hope ook te vervullen.

En als dan uit die hope op Hem het gebed opstijgt tot den troon der genade: Uwe goedertierenheid zij over ons! dan ligt daar in dat gebed ook de kalme verzekerdheid, dat ons gebed veel zekerder van God verhoord is, dan dat wij hebben gebeden.

Zoo zij het onze bede: Uwe goedertierenheid, Heere! zij over ons!

Gelijk als wij op U hopen!

H. H.

EDITORIALS

On Bibles and Bible Reading

We were to quote a few more passages from the Scofield Bible in order to prove our contention that it compels us to read Scripture through the strongly colored spectacles of Scofield's peculiar views.

In the "Introduction", as we have noticed, Dr. Scofield assures us that in the appended notes, summaries and definitions all expository novelties and merely personal views have been rejected.

To such expository novelties and personal views I surely would reckon to belong the exegetical extravagances of Chiliastic interpretation. Yet, of these the Scofield Bible is full.

I could point to many parts of the Scofield Bible for proof of this statement. But let me confine myself to a few quotations from the book of Revelation.

In an introductory note the editor informs us, that the book of Revelation contains three major divisions, which must be held clearly in mind if the "interpretation is to be sane and coherent". These major divisions deal with the things that are past, the things present, the things future. The things past refer to the Patmos vision of the glorified Christ as related in the first chapter. The things present are pictured in the letters to the seven churches; these tell us of the "church age". And all that follows after chapter 3 of the book of Revelation refers to the future, that is to the things that must come to pass after the "church age". The last part of the book, it is added, contains several parenthetical parts.

Accordingly we are taught to read the book of Revelation through the spectacles of Dr. Scofield's interpretation.

You read the seven letters to the Churches of Asia Minor.

Before you read one word of the first you meet with an explanatory heading of Dr. Scofield's: "The message to Ephesus. The Church at the end of the apostolic age; first love left". We might immediately make the remark that, if the book of Revelation was writen about the year 96 A. D. as is also Dr. Scofield's suggestion, and if all the seven churches to which the letters are addressed really existed at the time when they were written, there is no sound reason to single out one of the seven churches as being representative of the Church at the end of the apostolic age. All the churches existed at the end of the apostolic age. There is no indication in the text that Ephesus is to be taken as representing them all. The statement of Dr. Scofield that in the letter to the Church of Ephesus we have the general picture of the Church at the end of the apostolic age is, therefore, not only purely arbitrary, but also historically untrue. With just as much or as little show of truth one might determine that Laodicea represents the Church at the end of the age of the apostles.

But that is not the point at present. We merely wish to call the attention of the reader to the fact, that one who reads the Scofield Bible stumbles over Scofield constantlly.

Similar headings the reader finds above every one of the seven letters to the Churches of Asia.

Above the letter to Smyrna one reads: "The message to Smyrna. Period of the great persecutions to A. D. 316".

The letter to the Church of Pergamos is introduced by: "The message to Pergamos. The church under imperial favor, settled in the world, A. D. 316 to the end".

Thyatira's epistle is introduced by: "The message to Thyatira. A. D. 500-1500: the triumph of Balaamism and Nicolaitanism; a believing remnant".

Sardis, according to the heading, is supposed to represent the church at the period of the Reformations: "The message to Sardis. The period of the Reformations; a believing remnant".

Here again we cannot refrain from calling the attention of the reader to the arbitrariness of this method of interpretation. Sardis, of whom it is said that "thou hast a name that thou livest and art dead" must refer to the period of the Reformation of the sixteenth century!

But let us continue.

For Philadelphia, evidently, no particular period could be determined upon. Hence, the principle of interpretation followed thus far is easily abandoned and we read: "The message to Philadelphia. The true church in the professing church".

And the heading above the letter to the Church of Laodicea returns again to the method of interpretation that finds in these messages an indication of consecutive periods: "The message to Laodicea. The final state of apostacy".

The last three verses of this letter to the Church of Laodicea are separated from the rest by a special heading containing a volume of chiliastic exegesis: "Place and attitude of Christ at the end of the church-age".

The editor then proceeds to introduce the reader to the fourth chapter of the book of Revelations by means of the following headings: "Part III. "Things which shall be hereafter" Then he explains to the reader that 4:1 signifies the rapture of the Church. We read there: "After this I looked and, behold, a door was opened in heaven: and the voice which I heard was as it were of a trumpet talking with me; which said, Come up hither and I will shew thee things which must be hereafter." Following the direction of a reference to a footnote we find Dr. Scofield explaining: "This call seems clearly

to indicate the fulfilment of I. Thess. 4:14-17. Now, if the reader does not recall exactly what is written in the latter passage of Scripture, he will be induced by Dr. Scofiled's reference to turn to it and read: "For if we believe that Jesus died and rose again, even so also which sleep in Jesus will God bring with him. For this we say unto you by the word of the Lord, that we which are alive and remain unto the coming of the Lord shall not prevent them which are asleep. For the Lord himself shall descend from the heaven with a shout, with the voice of the archangel and with the trump of God and the dead in Christ shall rise first; then we which are alive and remain shall be caught up together with them in the clouds, to met the Lord in the air and so shall we ever be with the Lord".

Now, notice how Dr. Scofield has taught you to read the Bible on this point.

First he leads you to read Rev. 4:1 in such a light that in that passage you find the entire premillennial doctrine of the rapture and the first resurrection. I will not elaborate on the absurdity of this interpretation, which is, nevertheless, offered by leading Chiliasts as the correct one. Anyone that is not blinded by premillennial prejudice can ascertain for himself that the call in Rev. 4:11: "Come up hither", is not directed to the Church at all, but simply to John; that the result of this call is not that the dead arise and are with the living saints caught up into the air, but, according to vs. 2, that John "immediately was in the spirit" and beheld a throne in heaven and him that sat thereon. But without hesitation Dr. Scofield interprets this passage as teaching that from this point on the Church is no more on earth, but is caught up in heaven. It is the end of the Church-age! The point of interest for us at present, however, is not the absurdity of the exegesis, but the fact that the editor of the Scofield Bible induces his readers to look at the passage of Rev. 4 through his strongly colored glasses.

Secondly, Dr. Scofield at the same time makes us read I Thess. 4:14-17 in the light of his own conception. He would have his readers understand that the expression: "the dead in Christ shall rise first" refers to a first resurrection in distinction from a second resurrection and that the whole passage refers, not to the second coming of the Lord, but to the rapture which may take place at any time now. It is very clear, however, that this is not at all correct. The expression "the dead in Christ shall rise first" does not stand in opposition to a supposed "and later the dead outside of Christ shall rise", as the Chiliast interprets, but to what the text plainly expresses: "immediately afterward the living in Christ shall be changed". The contrast in the passage is not: "the dead in Christ" and "the dead outside of Christ"; but: "the dead in Christ" and "they in Christ that shall still live at His second coming". And the passage simply teaches that the living in Christ shall not prevent the dead in Christ at His coming, but all shall be glorified together. But, again, the point I want to bring out clearly is that you cannot read Scofield's Bible without reading Scofield's doctrine.

And Bibles of that sort we must not have.

H. H.

REDEMPTION OF THE CHURCH

A little flock! Yes, even so;
A handful among men,
Such is the purpose of thy God;
So willeth He; Amen!

Not many rich or noble called,
Not many great or wise;
They whom God makes His kings and priest
Are poor in human eyes.

A little flock! 'Tis well, 'tis well;
Such be her lot and name;
Throught ages past it has been so,
And now 'tis still the same.

But the chief Shepherd comes at length,
Her feeble days are o'er,
No more a handful in the earth,
A little flock no more.

No more a lily among thorns;
Weary, and faint, and few,
But countless as the stars of heaven,
Or as the early dew.

Then entering the eternal halls,
In robes of victory,
That mighty multitude shall keep
The joyous jubilee.

Unfading palms they bear aloft,
Unfaltering songs they sing;
Unending festival they keep,
In presence of the King.

More Strange Reasonings

(Continuation of previous article under this caption.)

In what direction the exponents of the theory of common grace are headed may also be seen from the following statements (from the pen of Mr. Jaarsma, principal of one of our Christain schools): "Children, it is argued, are sinful, depraved by nature, and external discipline is imperative." Jaarsma's advice is: "Do not raise the argument of total depravity, for in its name some of the grossest injustice to the child-life has been committed. *For all practical purposes* (Italics, the writer's) the child has good and evil tendencies. The former are best developed in challenging situations, the latter likewise can be redirected or sublimated." Quoted from Jaarsma's article appearing in *The Banner* for Nov. 30 under the captain "Old and New Education".

The doctrine here expounded is that every child is wholly good, innocent. Even the evil tendencies in it are not evil at all, but rightly considered, virtues, misdirected. Hence, they can be redirected and sublimated. What have we here? Sheer paganism. It is already significant that Jaarsma can publish sentiments such as these without fear of jeopardizing his position.

It must follow of course that Jaarsma's theory of education — a theory of which his article is the exposition — is as pagan as the pagan basis upon which it reposes. And though Rev. H. J. Kuiper in an editorial brands Jaarsma's pagan sentiments one-sided (mark you one-sided), he at once informs him that he found much good in his article, recommends it to the readers of *The Banner* and assures the author that he loves him still. Wrote Kuiper: "There are other things in Mr. Jaarsma's paper with which we are well pleased. We hope serious attention will be given to his suggestions (this should be, 'to his paganism', G. M. O.). On the other hand, there are also statements which we believe to be one-sided. Perhaps if our readers will put Mr. Jaarsma's article and ours together, the two together will offer some fruitful and safe guidance to those of us who are privileged to instruct our children in the Word of God."

Kuiper makes Jaarsma feel that his views are pagan and attempt to set him right. But he adds, "We do not say that our friend Jaarsma, whom we have known and loved for many years, would deny these things." How strange! Though the views with which Jaarsma comes forward in his paper stand diametrically apposed to right principles of education, Kuiper feels certain that Jaarsma would not deny "these things". But consider that Kuiper's faith counts for nothing in this matter. The plain fact is that Jaarsma does deny "these things". And the question is what H. J. Kuiper and his colleagues intend to do about it. These men insist on purity of doctrine in preaching and in teaching. Was it not under the impulse of love for pure ductrine that they clamored for our deposition? Well then, let them now act, again. Or has this love paled since then?

Kuiper once more: "First we believe that it will not do to dismiss the doctrine of total depravity lightly and say that for all practical purposes there are good and evil tendencies in the child . . . . It will not do to acknowledge the fact of original sin and of total depravity and then proceed to ignore them in constructing a theory of education and determine proper educational methods. Theory and practial must agree." We are of course thoroughly agreed to this. But Kuiper should consider that the theory of common grace involves also him and his colleagues in a practical denial of the total depravity of man. According to this theory, the natural man *is not actually* totally depraved. *He would be this* if it were not for the restraining (common) grace of God. Kuiper in advising Jaarsma as he does, denies the existence of common grace. He feels this, too; for he assures Jaarsma: "It is true that the restraining grace of God in the unregenerate child and the special grace of God in the regenerate child are important facts in child psychology which the instructor may reckon with and use to the best advantage."

* * * * *

In what direction the brethren in the Christian Reformed churches are headed, Rev. Ghysels' meditation in *The Banner* for Dec. 14 also tells us. The meditation turns on John. 3:16-18: "For God so loved the world that he gave his only begotten son, that whosoever believeth on him should not perish, but have everlasting life. For God sent not the Son into the world to judge the world, but that the world should be saved through him. He that believeth on him is not judged; he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God."

Ghysels' comment reads in part: "God loved the world. This does not mean that he loved the sticks and stones, the trees and grass, the clouds and the mountains, the oceans and the rivers. Love such as the text denotes, cannot be fixed upon inanimate objects. The reference is to the human race. This does not mean that there is not a sense in which God loves all the products of his handiwork. He loves this entire universe in the same way that a painter loves the picture his hands have made or in the same way that Beethoven loves his symphonies and concerts . . . . .

"The text, however, speaks of the world of mankind. Among mankind there are many races and nationalities. These various distinctions are necessary in

their place. They serve a useful purpose. They have been divinely planned. But the love of God does not consider racial and national bounderies. It knows neither Jew nor Gentile. It knows neither Englishman nor Bushman. European or Hottentot, American or Oriental. It takes in the entire organism of mankind, and has for its purpose the salvation of sinners, irrespective of their racial, national, or social position. We should be happy at this time to stress this universal love of God. We should rejoice that God so loved the entire world that he gave his only begotten son for the salvation of all those who believe in him. We may be poor in the eyes of the world, but this does not exclude us from the love of God. Christ himself was poor . . . .

"This is the world. He made it for himself in the first place . . . . He desires its fellowship. He desires to rescue it from its guilt and folly. He desires to give himself to men, that through the gift of himself to men, He might enrich them with life divine and unending."

"He sent his Son, not to judge or condemn the world but to save it. He might have sent him to judge it. It still deserves it . . . . Herein is the love of God that a sinful, guilty, unworthy, God forgetting race of men was not visited by a loving Saviour. And herein is the love of God that this same race is being spared, and that He still loves it so much that He is seeking to save it by the constant and continuous offer of salvation throught His only begotten Son." So far Ghysels.

What now is the message with which the author of the above lines comes forward? It is this: "God loves humanity, every individual indiscriminately (head for head). Hence for every man He gave His son. Thus every man He wills to save.

But, some may say, these expressions do not occur in the above excerpt. True, they do not. Nor do they occur anywhere in the entire meditation. But its message nevertheless is that God gave His only begotten to every individual without indiscrimination. Such is its message by reason of the fact that it fails to state anywhere that the world God loved is that race of men, chosen unto eternal life in Christ Jesus. The author in his writing chose to keep silence respecting the doctrine of election and reprobation. Through this silence he made his article assert that Christ died for every man.

The author himself was keenly aware of this. His silence was wilful, intentional. The proof? I quote: "One might draw the conclusion, however, that if Christ came to save and not to judge, then there is no judgment. Does the love of God for the human race bring universal salvation?"

Grasp the actual reasoning here. It is this: Does not the love of God for the human race bring universal salvation, that is, salvation to every individual indiscriminately? And the implied answer: It does. Hence, one might draw the conclusion that there is no judgment.

We ask, Why might one, having read Ghysels' meditation, draw this conclusion? For the simple reason that it follows logically from Ghysels' previous cogitations. He, perhaps in spite of himself, admitted this when he penned down: "One might draw the conclusion . . . . "

Let me furnish more proof that the meditation under consideration was actually meant to teach a universe salvation in the Pelagian sense. I again quote: "And herein is the love of God that this same race of mankind is being spared, and that He is seeking to save it by the constant and continuous offer of salvation through His only begotten Son."

To whom now does God offer His salvation? According to the exponents of common grace, to every man (head for head) who hears the gospel. Thus the race to whom God offers the gospel is "every man". And this at once is the race to whom according to the writer God gave His Son.

That Ghysels meant to teach an unscriptural universal salvation is most evident from his two concluding paragraphs: "We should remember that the appearance of Christ in the world and the preaching of the gospel are in themselves already a judgment. This is because it places the sinner before a crisis. He must choose either for or against Christ. If he chooses against him, he closes the door to his salvation. His unbelief is his own condemnation. From this point of view we may say that God does not condemn any man. If condemned, man condemns himself. If we perish, we perish because we do not believe. If we stay out of heaven at last, it is because we lock ourselves out."

Let us grasp the reasoning here. Ghysels affirmed (according to his own saying) that Christ was given to all men (head for head). But this raises the question how God can then judge and condemn. Ghysels answer: He cannot. And the fact is that He actually judges and condemns no man. Man judges himself, locks himself out of heaven. But as for God, He wills to save all. Only such who persist in their unbelief will He, contrary to His inmost desire, cast into eternal hell fire.

This is actually the message of the meditation. And I invite anyone (Ghysels included), to show that my contention is not true. I wonder if Dr. Beets is convinced by this time that the Pelagian views of the late Prof. Heyns struck deep root in the hearts of his pupils indeed. The fact that Ghysels is being retained as a writer of the meditations for *The Banner* speaks volumes. For these meditations on a whole are thoroughly Arminian. And I invite the brethren to deny also this. If they wish, I will furnish more proof.

G. M. O.

De Vastigheid Des Verbonds

Betere voorstelling dan die welke we kortelijks weergaven uit de Dogmatiek van prof. Berkhof, biedt Dr. Kuyper in zijn Dictaten Dogmatiek, Deel III, aangaande het z.g.n. verbond der werken.

We lezen daar:

"Is de verbondsidee een archetypische, die in de oeconomia zelve van het Drieëenig Wezen gegrond ligt, dan moet deze zelfde idee ook ectypisch tot de imago Dei (het beeld Gods, H. H.) behooren, waarin het wezen van de menschheid en dus ook van den enkelen mensch bestaat. Moge nu al in het genadeverbond na den val die idee eerder en klaarder tot het menschelijk bewustzijn zijn doorgedrongen, essentieel kan ze nooit in 's menschen natuur ontbroken hebben, of ook uit de relatiën, waarin de mensch tot andere menschen of tot God staat, afwezig zijn geweest. Trouw, de grondrelatie van de verbondsidee, is en blijft zoo voor als na den val deswege de grondslag van alle menschelijke samenleving en van alle religie. Hierin nu rust ook de belijdenis van dien vorm van het verbond tusschen God en de menschheid, waaraan men den naam van natuurverbond of verbond der werken heeft gegeven. Of Hosea 6:7 al dan niet uitdrukkelijk van een verbond, dat Adam aanging, gelijk goede exegese eischt te erkennen, gewag maakt, is een geheel bijkomstige kwestie. Ook al kwam het "keAdam" (gelijk Adam, H. H.) daar niet voor, de zaak zou even vast staan. Ze volgt ten eerste rechtstreeks uit de schepping van den mensch naar Gods beeld; ten tweede uit het Genadeverbond, overmits aan de reddende genade geen den mensch vreemde vorm kan worden ondergeschoven; gelijk Romeinen 5 uitwijst kon alleen aan zondaren, die als menschen niet zonder de verbondsrelatie denkbaar waren, ook de genade als verbondsrelatie toekomen; en ze volgt ten derde uit het Israelitisch verbond, waarin de relatie van het foedus operum (verbond der werken, H. H.) klaarlijk ligt uitgesproken, die alzoo niet kon voorkomen, indien de norma: Wie deze dingen doet zal leven, niet essentieel waar in zichzelve was.

"Op deze drie gronden staat het vast, dat Adam niet anders dan in verbondsrelatie kan geschapen zijn zoo tot God als tot Eva en tot heel zijn nakomelingschap, d. i., tot de geheele menschheid. Deze verbondsrelatie van Adam tot God ontstond dan ook niet eerst door het proefgebod, maar dankt aan het proefgebod alleen deze twee dingen: ten eerste dat ze er door tot Adams bewustzijn gebracht werd, en in de tweede plaats, dat ze in één concreet punt geconcentreerd werd. Reeds vóór het proefgebod ontving Adam èn de vocatio ad imperium (de roeping om te regeeren, H. H.) èn het mandatum (de opdracht) om het paradijs en daarmee heel den kosmos voor God tegen Satan te bewaren, terwijl evenmin betwist kan worden, dat hij reeds vóór het proefgebod de dusgenaamde zedewet en den drang tot haar volbrenging ingeschapen in zijn oorspronkelijke gerechtigheid bezat.

"Toch was deze verbondsrelatie, waarin hij krachtens zijne schepping tot God stond, uit niets anders af te leiden dan uit Gods vrijmachtig welbehagen, niet uit een lex aeterna (eeuwige wet, H. H.) die God verplichtte. Op zichzelf sloot wetsvolbrenging, nader te verstaan als volharding in de verbondstrouw, geen recht op hooger stand of levenscondite in. Dat dit nochtans zoo door God besteld werd in de promissio vitae aeternae (belofte des eeuwigen levens, H. H.), was Zijne ongehoudene genade, en drukt zoo de relatie uit, waarin God Zich vrijmachtig en vrijwillig tegenover den mensch plaatste, als de wet, die Hij even vrijmachtig als norma voor 's menschen zedelijk leven gesteld had".

Hiermee is dit gewonnen, dat de verbondsrelatie niet wordt voorgesteld als iets bijkomstigs en incidenteels, als iets, dat bij de schepping van den mensch bij kwam, aan zijne natuurlijke relatie tot God werd toegevoegd, maar als een wezenlijke betrekking, waarin hij tot God stond krachtens zijne schepping. Het verbond is hier geen contract meer, dat God met den mensch aanging, dat de mensch moest inwilligen, toestemmen, waarin de mensch door zijn vrijen wil moest intreden. De mensch staat eenvoudig in verbondsrelatie tot God. Hij komt er niet in door wilskeuze, door toestemming zijnerzijds, evenmin als hij door eigen toestemming mensch werd en naar Gods beeld werd geformeerd. Het verbond is, wat den mensch betreft, voor hem een noodzakelijke levensbetrekking, levensvorm, waarin hij tot God staat, waarin hij zich moet bewegen, waarin hij kan gehoorzamen of ook afvallig worden. Gehoorzaamt hij dan doet hij dat als verbondsmensch; overtreedt hij, dan zondigt hij nochtans als verbondsschepsel. Volgens de voorstelling, die we de vorige maal weergaven is het verbond in het paradijs een bijkomstig contract. Adam stond naar zijne schepping niet in eenige verbondsrelatie tot den Heere. Maar eerst als het proefgebod wordt afgekondigd en Adam de voorwaarde om tot het hoogste leven te geraken aanvaardt, wordt het verbond gesloten. En dit bijkomstige verbond wordt dan noodzakelijk geacht, omdat de zedewet, die Adam was ingeschapen hem geen recht op het eeuwige leven gaf. Indien dit de juiste voorstelling der zaak ware, zou het moeten volgen, dat Adam, nadat hij het proefgebod had overtreden, toch nog altijd de hem ingeschapen zedewet had kunnen houden. En daarom is het ook moeilijk te verklaren, waarom hij bij overtreding van het proefgebod den dood zou moeten sterven. Veeleer zouden we verwachten, dat in dat geval de uitkomst zou zijn, dat Adam eenvoudig op zijn oorspronkelijk paradijsstandpunt zou blijven staan. Als ik met iemand een contract sluit, waaraan, bijaldien ik het houd, een zeker loon voor mij verbonden is, en ik kom de verplichtingen van dat con-

tract niet na, dan wil dat zeker niet zeggen, dat ik daarom den dood verdiend heb. Het contract was bijkomstig. Al mijn gewone verplichtingen tegenover hem, met wien het contract gesloten werd, vervul ik getrouw. Ik zondig niet tegen hem als mijn naaste. Ik verbeur dus wel het loon, waarop het houden der overeenkomst mij recht gaf, maar ik verdien daardoor geen straf. Zoo zou het bij de voorstelling, dat het werkverbond een bijkomstig contract is, dat eigenlijk met het proefgebod tot stand komt, ook bij Adam moeten zijn geweest. De zedewet opende hem geen weg ten leven. Het proefgebod was een genadige beschikking Gods, waardoor hij 't hoogste leven voor zichzelven kon bewerken en verdienen. Hij overtrad echter het proefgebod. Hij ontving dus niet het hoogste leven. Maar voor de straf des doods is er bij die beschouwing geen verklaring te vinden. Het is dan ook een stap in de juiste richting, om heel die overeenkomst-theorie van het z.g.n. werkverbond te laten varen, daar zij toch bovendien ook gansch geen steun vindt in de Heilige Schrift, en de verbondsrelatie te beschouwen, niet als eene bijkomstige betrekking waarin Adam door eene wilskeuze intrad, maar als een fundamenteele, met de schepping van Adam gegevene levensrelatie.

En dit wil Dr. Kuyper met nadruk op den voorgrond stellen. Hij verklaart, idem, p. 96:

"Daarom raken allen in de war, die zeggen, dat er voor een verbond verbondssluiting noodig is. Onder mogendheden treedt dit mechanische begrip op den voorgrond, maar moeder en kind sluiten geen verbond. Man en vrouw wel, maar broeders en zusters niet. Wie het organische begrip der verbondsrelatie niet inziet, begrijpt niet, dat het verbond uit het leven zelf opkomt. Wie er dan met Genesis niet komt, gaat zoeken in Hosea. Nog dwazer wordt het, als men gaat zoeken naar offers en ceremoniën. Doch al deze moeilijkheden vallen weg, zoodra we de tegenstelling doorzien tusschen archetype en ectype, en in plaats van het mechanische het organische verbond voor oogen houden. Het mechanische verbond wordt uit het bewustzijn in het leven toegepast, het organische komt op uit het leven en gaat eerst later uit die realiteit in het bewustzijn over".

Dit wil echter niet zeggen, dat we er nu zijn.

In de eerste plaats vinden we ook hier nog de verwarring van de eigenlijke verbondsrelatie van den mensch tot God met onze betrekking tot Adam. In één adem wordt gesproken van de verbondsrelatie van Adam tot God, van Adam tot Eva en van Adam tot geheel het menschelijk geslacht. Dat werkt verwarring in betrekking tot de verbondsgedachte. Het moet toch duidelijk zijn, dat de betrekking van den mensch tot God niet dezelfde is als die van Adam tot zijne nakomelingschap. Met andere woorden, in die laatste betrekking moeten we juist heelemaal niet de verbondsbetrekking zoeken. Dat Adam in Gods verbond ook staat aan het hoofd van heel het geslacht, aan zijn wortel ligt en drager is van heel de menschelijke natuur, heeft als zoodanig met de verbondsbetrekking niets te maken, evenmin als het feit, dat God Zijn verbond in Christus opricht in de lijn der geslachten, iets te maken heeft met de verbondsgedachte als zoodanig. Willen we dan ook de verbondsrelatie verstaan, dan moeten we niet aanstonds letten op den organischen en juridischen samenhang van ons geslacht in Adam, maar louter vragen naar de betrekking, waarin de mensch staat tot God.

In de tweede plaats kan ook Dr. Kuyper de gedachte niet loslaten, dat het verbond voor Adam een middel is om tot het eeuwige leven te komen. Hij wil dit wel niet afleiden uit een bijkomstig contract, dat gesloten werd tusschen God en Adam, maar uit een zeker vrijmachtig welbehagen Gods en uit ongehoudene genade, maar toch meent hij, dat het paradijsverbond middel was om Adam op te voeren tot het eeuwige leven. De belofte des eeuwigen levens was hem, als een zeker tamelijk willekeurig genadeloon, geschonken. Nu is er, in de eerste plaats, van zulk eene belofte des eeuwigen levens, in den hoogsten zin van het woord, in de Schrift geen zweem te ontdekken. Wel wordt Adam bedreigd met den dood bijaldien hij ongehoorzaam wordt en Gods verbond niet wil. Wel blijft het waar, dat de mensch, die deze dingen doet, door dezelve zal leven. Bij de veronderstelling, dat Adam niet gevallen ware, past de veronderstelling, dat hij niet gestorven zou zijn. Hij had dan in eeuwige paradijszaligheid kunnen leven. Maar daaruit volgt nog volstrekt niet, dat hij had kunnen opklimmen tot de hemelsche zaligheid, tot den hoogsten vorm des levens, en dat er op een zeker punt voor Adam en zijn nakomelingschap de verheerlijking zou plaats hebben, die thans het deel wordt van Gods volk. De Schrift spreekt van dit alles met geen enkel woord. Veeleer geeft de Schrift ons altijd weer te verstaan, dat dit bij Adam juist onmogelijk was, daar hij immers niet was de Heere uit den hemel, maar uit de aarde aardsch. Om die hoogere, die allerhoogste realiseering van het verbondsleven te bewerkstelligen, was het metterdaad noodzakelijk, dat de Christus, Immanuel, zou komen. Tot het bereiken van die hoogere heerlijkheid moest Adam uit den weg, om plaats te maken voor den Christus der Schriften. En we komen eerst op den rechten weg, als we uitgaan van de gedachte, dat het metterdaad Gods eeuwig welbehagen was, om door den weg van zonde en genade Zijn uitverkoren volk in Christus tot die allerhoogste openbaring en realiseering van het verbond Gods te leiden. Naar de Schrift is dus de voorstelling niet, dat in de verbondsrelatie aan Adam een weg geopend werd om tot het eeuwige leven te komen. Maar bovendien wordt op die wijze toch ook weer de verbondsidee verbasterd. Het verbond wordt dan toch weer iets bijkomstigs, een middel, een weg tot een zekere bestemming. En dat is het niet. Het verbond is hoofdzaak. Het is niet zoo,

dat het verbond er is als middel tot een zeker doel, maar het is juist om Gods verbond en zijn openbaring en verwerkelijking te doen. Dit dienen we altijd voor de aandacht te houden.

Eindelijk gaat het ook niet op om te zeggen, dat door het proefgebod het verbond eerst tot Adams bewustzijn gebracht werd, of ook slechts in één punt geconcentreerd werd. Indien het waar is, en dat is zeker waar, dat Adam reeds krachtens zijne schepping in verbondsrelatie tot God stond, dan is het eveneens waar, dat hij zich aanstonds van het leven des verbonds bewust was. Dat leven was het eigenlijke leven van zijn leven. Het was het allerhoogste, dat hij bezat. Hij kende zijn God en leefde in gemeenschap met Hem. En die gemeenschap kende hij ook als een gemeenschap der vriendschap van stonde aan. Hij was geschapen met waarachtige kennis Gods, gerechtigheid en heiligheid, naar den beelde Gods. Het kon niet anders of hij was zich bewust van zijn eigenlijke betrekking tot God. Daar komt nog bij, dat dit hem ook buiten het proefgebod om was geopenbaard. Hij was nadrukkelijk geroepen om als koning te heerschen over de aardsche dingen. En hem was de opdracht gegeven om den hof te bebouwen en te bewaren als knecht des Heeren. Er kan dan ook geen twijfel aan bestaan, of Adam kende zichzelven in zijne betrekking tot God den Heere als den vriend-knecht Gods. Daartoe, om dit tot zijn bewustzijn te brengen, was het proefgebod niet noodig. Ook is het niet waar, dat het proefgebod slechts diende om de verbondsrelatie op één enkel punt te concentreeren en tot beslissing te brengen. Wel echter is waar, dat door het proefgebod de antithese in Adams bewustzijn werd ingedragen. Hij moest positief den hof bouwen, maar hij moest dien ook bewaren tegen den satan. Hij moest positief als vriend-knecht Gods Ja zeggen op Gods gebod, maar hij moest dat Ja ook antithetisch leeren zeggen. Nu was er, buiten den boom der kennis des goeds en des kwaads, in het paradijs geen antithese. Adam was zoo geschapen, dat er een heilig Ja leefde in heel zijn bewustzijn in betrekking tot God en Zijn verbond. Nergens werd hij geroepen om dat Ja antithetisch te zeggen, zoodat zijn Ja tegenover God ook Neen was tegelijkertijd tegenover den Satan. Toch was dit metterdaad Gods wil en bedoeling. En ongetwijfeld mogen we zelfs zeggen, dat ook de noodzakelijkheid der antithese voortvloeit uit Gods eigen, eeuwige zelfbepaling. Die antithese nu werd in het paradijs-leven van Adam eerst ingedragen door het proefgebod. De naam van den boom der kennis des goeds en des kwaads wijst hierop. Die naam kan immers niet beteekenen, dat Adam eerst door dien boom tot zedelijk bewustzijn kwam, tot het onderscheiden van goed en kwaad als zoodanig. Wel echter beteekent die naam van den boom der kennis, dat Adam eerst door dien boom tot antithetische kennis van het goede kwam. Zijn Ja werd nu ook Neen. Hij kon voortaan niet meer Ja zeggen, zonder ook tevens Neen te zeggen. Hij moest antithetisch leven en in het dienen van God den Satan bestrijden. Zoo werd hij in Gods verbond van de partij des levenden Gods in den vollen en antithetischen zin des woords.

Veel beter is dan ook de voorstelling, die Ds. H. Danhof ons leverde op de Algemeene Predikantenconferentie te Grand Rapids, Mich., den 4den Juni, 1919. In dat referaat, dat in druk verscheen, lezen we, p. 20:

"De mensch is vriend Gods. Zoo heeft God hem Zich gedacht. Dat is Zijn wil over hem. Op de gemeenschap der vriendschap met zijn God is hij aangelegd. Daarin vindt hij zijne bestemming. Waarlijk rusten kan hij slechts in de gemeenschap der vriendschap met zijnen God. Wel kan hij als zedelijk-redelijk wezen in zijn tegendeel omslaan, en worden daardoor een vriend en bondgenoot van satan; maar ook dan verraadt hij in zijn formeel verbondmatig leven nog steeds zijn afkomst, natuur en oorspronkelijke bestemming. De verdoemde in de hel is de volstrekte tegenstelling van den mensch Gods in het rijk der heerlijkheid. In dezen is Gods verbondsgedachte in positieven zin ten volle gerealiseerd. Naar de mate zijner bevatting trilt in hem na het leven der vriendschap met den Drieëenige. De God der vriendschap wordt door hem gekend, gesmaakt, weerspiegeld, gereflecteerd. Hij reageert van ganscher harte, van ganscher ziele, van ganschen gemoede en met alle krachten op de hem doordringende, bekwamende, opwekkende en uitlokkende vriendschapsactie van den Eeuwige. Gods vriend is uit God, door God, en tot God.

"In het verbond vindt God den uitnemendsten vorm voor de openbaring en schenking zijner vriendschap; het vriendschapsverbond verheft de wederkeerige levensverhouding en gemeenschap tusschen God en mensch tot de hoogste orde en grootste innigheid; in geen andere relatie dan die van vriend Gods zou de mensch ooit op volmaaktere wijze kunnen verkondigen de deugden desgenen, die hem riep uit de duisternis tot zijn wonderbaar licht. God heeft het verbond dan ook ongetwijfeld allereerst gewild om Zichzelfs wil. Het dient Hem in Zijne allerhoogste Zelfopenbaring en Zelfverheerlijking. En waar Hij Zich er door openbaart en verheerlijkt als de God der liefde en der vriendschap en den mensch er door verheft tot Zijn eigen bondgenoot en vriend, daar verliest o. i. dit goddelijk souverein willen al het schijnbaar ongevoelige en koude, dat er naar het gevoelen van sommige critici kleeft aan de souvereiniteit Gods, zooals die verstaan wordt door de Gereformeerden, en in tegenstelling met Gods liefde" . . . .

En op p. 24:

"Letten we dan op de wording van het verbond onzes Gods. Het beginsel van de verwezenlijking van de verbondsgedachte vinden we reeds in het aardsche paradijs. Reeds in den staat der rechtheid was de ver-

houding tusschen God en den mensch die van vriendschap. Volgens Gen. 2:15 nam de Heere God den mensch en zette hem in den hof van Eden om dien te bouwen en dien te bewaren. Die woorden ontvouwen ons de gedachte van het werkverbond. Adam is knecht, bondgenoot en vriend Gods. Wat hij in die relatie doet, werkt wel vrucht af voor alles wat in hem begrepen is; maar zijn taak is de betrachting van Gods verbond. Hij moest in 's Heeren dienst Edens hof bebouwen en bewaren. Hij vertegenwoordigde de zaak Gods. Ook tegenover den duivel. Speciaal tegenover Satan moest de mensch zich openbaren als vriend Gods. Evenwel, overeenkomstig den aard der vriendschap, niet gedwongen, maar naar vrije keuze. Daardoor zou de nog niet gefixeerde vriendschapsrelatie tusschen God en mensch onveranderlijk worden vastgelegd. Daartoe biedt het proefgebod van verzen 16 en 17 den mensch de gelegenheid. Het proefgebod belooft den mensch niet het leven, maar bedreigt Gods knecht en bondgenoot met den dood; het stelde zijn vriendschap jegens den Heere op de proef. Zulks blijkt duidelijk uit de bewoording van het proefgebod als zoodanig, alsmede uit satans woorden tot de vrouw, uit Eva's beoordeeling van den boom, uit Gods oordeel over de slang en uit het vruchtgevolg van de zonde des menschen (Gen. 2:16, 17; 3:4, 5, 6, 15 en 22). En Gods vriend bezweek op den toets. Onder het spel der verleiding liep hij, zooveel aan hem stond, over naar den vijand. In 's menschen harte, in de keuze zijns willens, lag het verbond der vriendschap tusschen God en hem verbroken. Doch nu bleek dat het verbond Godes was. De mensch kon het in eigen wil verbreken, d. w. z., door vrije keuze weigeren het te willen; maar daarmede was het niet vernietigd. God is meerder dan ons hart. Zijne zaak hangt niet aan 's menschen keuze. Omgekeerd, de keuze des menschen is afhankelijk van Gods wil. En God wil het verbond. Daarom stond naar Gods welbehagen achter Adam, toen deze afvallig werd, Christus, Gods Metgezel, en in Hem lag 's Heeren vriendschapsverbond met den mensch vast. Uit genade in Christus verwezenlijkt God zijn vriendschapsverbond met den mensch, tegen diens zondigen wil in en tot in zijn geheiligden wil, zoodat hij eeuwig wordt Gods bondgenoot en vriend. Ziedaar de idee van het genadeverbond".

Intusschen zullen we, tot recht begrip van de verbondsrelatie, van de vastigheid des verbonds en de openbaring en ontwikkeling van het verbond Gods door de eeuwen der historie heen, ons uitgangspunt toch niet kunnen nemen in het z.g.n. verbond der werken in het aardsche paradijs. Wie dit wel doet, wie bij het paradijs begint en zijn uitgangspunt neemt in de historie, zal ten slotte nimmer Gods werk kunnen verstaan, noch kunnen handhaven, dat Gods verbond onwankelbaar vast is. Immers zullen we dan altijd weer de zaak zoo moeten beschouwen, dat God een verbond oprichtte met Adam, dat Adam in dat verbond, ware hij slechts staande gebleven, de eeuwige zaligheid had kunnen genieten, dat dit verbond echter eenerzijds rustte in Adams wilskeuze en dat 't, met de verkeerde keuze van Adam verbroken en vernietigd werd. Het werkverbond was dan een afzonderlijk verbond. Het was een eerste poging Gods om Zijn verbond op terichten en die eerste poging mislukte door de wilskeuze van Adam. En het genadeverbond wordt dan iets anders, een tweede werk Gods, dat ook eigenlijk bepaald werd door de keuze van Adams wil om te zondigen. De oorspronkelijke bedoeling Gods met den mensch zien we belichaamd in Adams staat der rechtheid in het paradijs. Maar als dat oorspronkelijke doel niet wordt bereikt, begint God iets nieuws, waardoor Hij het oude herstelt en alzoo toch Zijn doel bereikt. Het werkverbond is dan niet slechts een historische openbaring, een vorm des Verbonds, de hoogere realiseering waarvan ook zelfs door Satan en zonde moet worden gediend, maar het is een afzonderlijk, op zichzelf staand verbond, dat wel door God ook in het genadeverbond wordt gehandhaafd, maar van de eigenlijke, ééne verbondsgedachte toch geen openbaringsvorm is. Dit nu mag niet. De zaak Gods komt zoo toch in den grond op losse schroeven te staan. God had dan toch eerst wat anders gewild. En hetgeen Hij Zich oorspronkelijk in betrekking tot de zaak van Zijn verbond had voorgesteld, mislukte dan toch door de wilskeuze des menschen. En feitelijk wordt God dan door het intreden der zonde gedwongen om Zijn wil en weg te veranderen en wordt het werk der genade, inplaats van te zijn de realiseering van Gods eeuwige gedachte naar Zijn onveranderlijk welbehagen, reparatiewerk.

Daarom nu kunnen we ons uitgangspunt in de historie niet zoeken, ook niet in het begin der historie in het verbond der werken. We zullen ook bij de bepaling van de idee des Verbonds en van zijn realiseering en ontwikkeling in de historie theologisch moeten werken, uitgaan moeten van den levenden God Zelven. Uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen. De dingen, die er zijn en die geschieden, niets uitgezonderd, zijn de ontplooiïng van Gods eeuwige gedachten. Geen enkel moment in de historie mag daarvan worden uitgeschakeld. Gods werk gaat dan ook altoos door. Hij gaat nimmer terug. Hij verandert nooit. Hij wordt ook door niets gedwongen of bepaald, of in Zijn werk in een andere richting gedwongen, dan die Hij Zich oorspronkelijk heeft gedacht en gewild. Zoo is het ook met Gods Verbond. Daarom zullen we ook in betrekking tot Gods Verbond achter de historie terug moeten gaan tot in Gods raad. We hebben het allereerst te doen met den Raad des Vredes. En het is van het grootste gewicht dien raad des vredes goed te verstaan en hem de rechte plaats te geven in het geheel van Gods eeuwig welbehagen. Maar waar de Heere God alle dingen heeft gewrocht om Zijns Zelfs wil en ook Zijne eeuwige gedachten in betrekking tot de realiseering van

Zijn Verbond wortelen in en opkomen uit Zijn eeuwig Wezen, daar zullen we ook achter den raad des vredes moeten terug gaan, om de eeuwige verbondsgedachte af te leiden uit den levenden God Zelven!

H. H.

Contribution

Dear Mr. Editor:—

The following is the substance of a paper given in the English Men's Society of the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids on

SOME ENGLISH WRITERS ON THE SO-CALLED "WELL MEANING OFFER OF SALVATION"

III (Conclusion)

The following extract is from Job Hupton's "The truth as it is in Jesus". Job Hupton was minister at Claxton, Norfolk, for nearly 60 years, preaching when he was nearly 90 and died about 1850. He was much respected in the ministry, and wrote extensively, both poetry and prose.

"Equally unevangelical with the notion of purchased blessings, and yet, notwithstanding, full as popular, even among these who are deemed gospel preachers, is the ministerial offer of spiritual blessings. Long have our pulpits rung and our presses teemed with *offers, tenders, and overtures* of mercy and grace, pardon and peace, life and salvation, Christ and heaven. Ministers of all denominations are zealously employed in making these *offers, tenders and overtures.* In whatever else they differ, in this they are in perfact unison. Here the avowed Arminian and the reputed Calvinist join hands; and although it is difficult to say which of the two is the most strenuous for general offers, it is easy to determine which is the most consistent. These *offers* and *overtures* accord very well with the Arminian notions of universal grace, general redemption, the sovereignty of free-will, and the imperial powers of human nature; but neither the wisdom of man, nor the deeper sagacity of angels, will ever be able to reconcile them with Jehovah's perfections,with the volume of revelation, and with legitimate Calvinism. When I hear a professed Arminian declare to his auditory that God always intended his grace for every man; that he loves one of the sons of men as much as he loves another, that *'election is the devil's lie, and a horrible decree';* that Christ has obtained redemption for every child of Adam; that God has not absolutely determined anything relative to the effects of the death of Christ, but has cast the lot into the lap of human caprice, and left the whole disposal of it to the will of man that men have it in their power to choose or refuse Christ, turn the scale which way they please, and render his obedience and sufferings effectual or not effectual to salvation; and after all that Christ has done and suffered with a view to the salvation of all the human race, it rests with man to determine whether all or none, whatever many or few shall be saved; when I hear man of this description advance such sentiments as these, and then vociferate his offers of grace, of Christ, of salvation, I forbear to wonder, because I consider him, though at war with the Scriptures, yet consistent with his own principle and character as an Arminian. But when men who are distinguished by the Calvinistic character ascend the pulpit and assert that God, in the riches of his unbounded grace, freely and immutably chose a people for himself in eternity, and appointed them to a certain salvation in Jesus Christ; that he absolutely determined the number of his chosen, and specified the persons who compose that number, so that neither addition nor diminution, nor a change of persons can by any means take place; that all the immense treasures of his transcendent love, grace, and mercy; together with the spiritual blessings and privileges, were entailed upon them, *exclusively,* in Christ, by a sovereign act of his will; that he passed by the rest in righteous sovereignty, and never designed any spiritual favour for them, but left them to perish in their sins; and that in consequence of the fall, every man's will is entirely depraved, enslaved by Satan, and averse to all that is good; and then in a moment drop from this eminence into the quagmire of Arminianism, and begin to advance their *offers* and *overtures,* who can help exclaiming with amaze, 'How is the fine gold become dim, and the wine turned into water.' 'How is the melodious note of the mounting lark changed for the doleful din of the bird of night'. These men are not only beside the scriptures, but also beside themselves, and hostile to their own character as Calvinists."

"Whoever declares himself a Calvinist, professes to believe that God, the Father of all mercies, has blessed his own people with all spiritual blessings in Christ Jesus, according as he hath chosen them in him before the foundation of the world; and that he never intended that a single person more than the number of his elect should partake of any such blessings. Now, by what means can general offers of spiritual blessings be made to accord with election, particular redemption, and the limited grant of those blessings? Can it be made to appear how God can, consistently with his character as a being of *infinite sincerity,* make an offer where he has absolutely determined never to make a grant of what he offers? Or how the Almighty, who has immutably decreed that all shall not be saved, can with *sincerity* and *uprightness,* principles eternally inseparable from his existence, offer salvation to all where he sends the gospel? This ought to be done, and must be done, before the doctrine of general offers can be established. It is said that we cannot possibly account for all the divine procedure; and that we are obliged,

upon the authority of scripture, both to believe and publish many things which, though they are not contrary to reason, yet are so far above the conprehension of a finite understanding that it would be presumption in mortal man to attempt to explain them. Granted; but then we are not called to believe anything which is incompatible with Jehovah's revealed character, nor to publish anything which militates with his known attributes of truth, integrity, and uprightness; which the doctrine of general offers appears to do, but to abide by that sacred axiom, 'God cannot deny himself,' or in other words, he cannot act inconsistently with his own perfections, purposes, and character.

"For the farther illustration of this subject, let us suppose a case. There is a *good*, the possession of which would be very much to the advantage of an individual, but to which he has a great aversion. This good is in the possession of a neighbour, who has both the power to bestow it upon him and to dispose his mind to receive it, but has determined not to do either, and yet he makes him an offer of it. Can this neighbour be fairly deemed an *upright, sincere character?* Whether this supposed individual be acquainted with his neighbour's determination or not can be of no consequence, for neither his *knowledge* nor his *ignorance* can in the least alter the *fact* as to the man's *character*. The question therefore is, first, whether he can consistently with himself, or with the truth, uprightness, and integrity of his nature appear to be what he is not, or manifest a disposition which he does not possess? Secondly, whether in making an offer of spiritual blessings to all he would not manifest a disposition to bestow them upon all? And, thirdly, whether he really possesses any such disposition. Indeed, I cannot help concluding that, as he is a being of infinite perfection, it is impossible for him to manifest a disposition which he does not possess; that as a disposition to bestow spiritual blessings upon all the world would be inconsistent with his doctrine of election, he possesses no such disposition and that as the manifestation of a disposition to bestow them upon all is inseparable from an offer of them to all, there can be no such offer intended by God in the preaching of the gospel."

Joseph Irons, "the gospel hero of his day", is one of the greatest opponents of this doctrine. There is hardly a sermon of his in which he does not attack this error, and my concluding quotations will be from his sermons.

Irons was born in 1785, at Ware, and at an early period was instructed in his father's business. In 1808, with little or no preparation for the ministry, he commenced to preach, at the same time working at his trade. In 1818 Grove Chapel was organized and Mr. Irons became its first pastor and continued as such until his death in 1852.

In his sermon on "Spiritual Life", Ezek. 16:6, Mr. Irons says:

"The simile employed in the language immediately preceding my text, is peculiarly striking, and is intended to set forth the utter helplessness of man, prior to the mighty word of grace of God commencing upon his heart. I beseech you, look at what is said. 'Thus saith the Lord God unto Jerusalem' — His own covenant people: 'Thy birth and thy nativity is of the land of Canaan; they father was an Amorite, and the mother an Hittite. And as for the nativity, in the day thou wast born thy navel was not cut, neither wast thou washed in water to supple thee; thou wast not salted at all, nor swaddled at all. None eye pitied thee, to do any of these unto thee, to have compassion upon thee; but thou wast cast out in the open field, to the loathing of thy person, in the day that thou wast born.' I cannot conceive of any stronger imagery, that can be employed,to set forth the pitiable, helpless, forlorn, ruined state of poor mortals as they come into this world. Place before the eye of your minds the very character here represented in a figure — a helpless infant, the very day it is born, abandoned even by its own parents, 'cast out in the open field,' and left to perish. It can neither stand, nor speak, nor walk, nor eat, nor do any thing to help itself.

"There seems nothing before it, but inevitably to perish. And, my hearer, if you and I were left to ourselves as we come into this world, even though we might stay in it till we reached the age of Methuselah, there is nothing before us but eternal destruction; perishing is inevitable, unless what follows in the next verse be realized in a spiritual sense in our personal experience. 'I passed by,' 'I saw thee,' 'I said unto thee. 'Live.' Oh! how tender is the order of the words! 'When I passed by thee, and saw thee poluted in thine own blood, I said unto thee when thou wast in thy blood, Live'; and then it is repeated — 'Yea, I said unto thee when thou wast in thy blood, Live.' Now in such a case, literally existing, would there be any thing required of that infant, towards securing its own life? Would there be any *contingency?* Would any hard-hearted wretch, passing by, carry out the Arminian principle, and say — 'Now I am passing within three or four yards of you, and I will help you if you will only get up and come to me: but if you will not stir, I shall leave you to perish?' Such is Arminianism; such is the awful system of the day in which we live. It would tell the poor perishing infant, when it cannot even understand what is said and cannot reply to it — 'Help yourself; arise and walk; come and accept of my offer.' Would not any kind-hearted father or mother say, 'Why, this is the most miserable tantalising and mocking of the child, that can be conceived?' Such is Arminianism. But, blessed be the name of our God, when 'one eye pitied,' He 'saw' and 'had compassion'; and His eye has never been taken off from the objects of His love, the election of grace. 'I saw thee'; and what then? 'I said unto thee,' (one word is enough) 'Live.' and life Divine was sent down."

In his sermon on "The Covenant of Life and Peace", Mal. 2:5, he says:

"In the first place, it insures salvation entire and perfect. I have not common patience with the people that talk about *published offers of it — overtures of it —proposals of it.*There is not a word of it in Scripture; not a word. Isaiah says, 'Beautiful upon the mountains are the feet of Him, that publisheth peace, that bringeth good tidings of good, that publisheth salvation'; but I do not read a word about publishing *offers* or *proposals.* We come to tell you, that the thing is done, completely finished; and as far as voice can reach, to publish salvation completed, — originating in the love of God the Father, wrought out in the suretyship and work of God the Son, and revealed and made known to the soul by the powerful and invincible agency of God the Holy Ghost. Now this salvation is perfectly secure; and that, in the covenant engagements of its glorious Head. And the Father says, 'It is My covenant,' and says 'It is with Him; My covenant was with Him of life and peace.' "

My concluding quotation will be from Rev. Irons' sermon on "The Covenant of Grace," 2 Sam. 23:5:

"Now according to this order, let us, first of all look at the charter of grace: 'An everlasting covenant.'

"What is it? Can there be anything uncertain in it? Is 'an everlasting covenant' anything like a *promiscuous offer, proposal, overture, invitation,* or *presentation* of things to be left to man's caprice? Beloved, I am brought to this decision, (and I want to bring you to it,) that I must either abandon the idea of a covenant God, of covenant blessings, of covenant security, or else I must abandon the devil's gospel. And what is that? say you. Why, Arminianism: a gospel of *contigencies,* and *uncertainties,* and *buts,* and *ifs,* and *peradventures,* and *may-bes.* I should at any rate do with it as Paul did, and call it an accursed one — 'If any man preach any other Gospel unto you than that ye have received, let him be accursed.' The language of my text will not allow of hesitation upon this all-important point; for here I learn, that the charter of grace lies in 'an everlasting covenant.' Not a time-state covenant, though in the time state it is revealed but 'an everlasting covenant,' that is, the transaction of ancient love between the Persons of the glorious Trinity. For I conceive, that when the Psalmist David is speaking not only personally, but typically, and pointing personally to Christ. The 'covenant' is made with the Beloved — our glorious exalted Advocate — the Man of God's right hand. And thus we come to the fact, that all the Persons of the Trinity in council from everlasting, settled, determined, predestined, and for ever made sure all that pertains to the entire history of the Church of Christ on earth, and of Christ Himself as its head, and salvation and redemption which the Word of God sets forth."

A. D.

Wereld

Ge zult allen wel weten, dat er veel geschermd wordt met die teksten, die spreken van een liefde Gods voor de *wereld,* van een verzoening der zonden der geheele *wereld;* van God Die de *wereld* met Zichzelf verzoende in en door Christus, waardoor alle hunne zonden hun vergeven wierden.

Nu is al dat gedoe ondiep en in den grond goddeloos.

Ondiep is het, want zelfs bij oppervlakkige lezing der Heilige Schrift blijkt het, dat het woord *wereld* onderscheidenlijk gebruikt wordt door den Heiligen Geest.

En het is ook goddeloos, want als men door zulk ondiep knoeien dan ten slotte aan komt dragen met een Christus *pro omnibus,* d. w. z., een Christus voor allen, heeft men het eeuwig Evangelie van zijn kracht beroofd en is de Heilige Schrift tegen zichzelf verdeeld.

Is dat niet letterlijk waar?

Luister slechts: God heeft de wereld lief, Johannes 3:16; doch Christus zegt: Ik bid niet voor de wereld! Johannes 17:9. En nog eens weer: God heeft de wereld lief, Johannes 3:16; doch Johannes waarschuwt de Kerk van Christus: Hebt de wereld niet lief! I Joh. 2:15.

Daar komt nog bij, dat het woord *wereld* ook gebruikt wordt in Gods Woord om daardoor aan te duiden al het geschapene, zooals hemel, zee en aarde met al de geschapene dingen, die in den hemel, zee en aarde zijn. Welnu, leg die teksten nu eens naast Johannes 15:19. Daar zegt Jezus tot Zijn jongeren: "Indien gij van de wereld waart, zoo zoude de wereld het hare liefhebben; doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar Ik u uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat u de wereld." En wat voor onzin zoudt ge dan krijgen om in beide gevallen het woord wereld als hetzelfde beteekenende te verklaren. Staat de zaak zoo, dat de bergen en zeeën, de visschen en vogels, de Engelen en hemelsche machten en al de groote heiren Gods, dat die allen ons als Christus' Kerk haten? Wat klinkklare onzin is dit?

Uit het bovenstaande zal het den lezer duidelijk zijn, dat al dat aanhalen van teksten om er een liefde Gods voor de *wereld,* dat is, alle menschen die er ooit geleefd hebben, nu leven en nog leven zullen, uit te halen, ten eenemale ondiep is. We mogen daarom nu al concludeeren, dat het woord wereld verschillende beteekenissen in Gods Woord heeft.

Nu zou men kunnen zeggen, dat het doen van die Arminianen, want in dat kamp hooren ze thuis, eenvoudig domme menschen zijn, die dat soort teksten eenvoudig op den klank af aanhalen. Dat, met andere woorden, ze ter goeder trouw dwalen. Ze wisten niet beter.

Doch dat is blijkbaar niet waar. Want onder degenen die zoo spreken zijn er geweest van alle eeuwen

die uitblonken in scherpzinnigheid en vernuft. Het waren en het zijn nog vaak, knappe koppen die zoo spreken. Neem Arminius maar tot voorbeeld. Die man was professor aan een Theologische school. Een stommerik kan zulk een plaats niet bekleeden. Een domoor krijgt nooit zulk een benoeming.

Neen, de zaak gaat dieper. Het is puur goddeloosheid, die menschen er toe leidt om zoo met Gods Woord te knoeien en dan eindelijk voor den dag te komen met een god die alle menschen wil zaligen en een christus die voor alle menschen gestorven is. (Ge merkt, dat we beide god en christus met een kleine letter schreven; en dat met opzet, want het zijn afgoden.)

Het is het product van het God-hatende menschen hart, dat gelezen heeft in Gods Woord, dat de genade particulier is, dat gelezen heeft, dat God alle dagen toornt tegen de goddeloozen, die verworpen zijn van voor de grondlegging der wereld. Het is het tegenspreken der goddelooze menschen. Het is in den grond: de haat tegen de Bijbelsche predestinatie-leer. Men is in den grond philanthropisch: men heeft met den mensch medelijden en nooit met God.

De vraag rijst als vanzelf: Als dat dan zoo is, dat het woord *wereld* verschillende beteekenissen heeft in Gods Woord, hoe komt het dan dat datzelfde woord voor die wijduiteenloopende ideeën gebruikt werd?

En dan is het antwoord: Omdat er bij alle gebruik van dat woord in den Bijbel één algemeene gedachte aan ten grondslag ligt. Doch die algemeene gedachte is een *formeele* gedachte en daarom kan datzelfde woord gebruikt worden voor zeer uiteenloopende ideeën, zooals we zullen aantoonen.

Die algemeene, formeele gedachte is de letterlijke beteekenis van het woord. Dat woord: *wereld,* werd oorspronkelijk door de Grieken in de grijze oudheid gebruikt voor een *passende en harmonieuze schikking* of, om kort te spreken: *orde.* In dien zin komt dat woord eenmaal voor in den Bijbel, namelijk, in I Petr. 3:3. Doch daar is het vertaald door *versiersel.* We zullen de tekst even afschrijven: Petrus spreekt over de vrouwen in de gemeente. "Welker versiersel zij, niet hetgeen uiterlijk is, bestaande in het vlechten des haars, en omhangen van goud, of van kleederen aan te trekken."

Ge kunt hier duidelijk zien, wat die algemeene gedachte van het woord wereld inhoudt. Het is de passende en harmonieuze schikking van haar, goud en kleederen eener vrouw. Het is de orde van een gekleede vrouw. En dit geval versiersel. Doch letterlijk staat er in den tekst: "Welker wereld zij, niet hetgeen uiterlijk is," enz.

Nu kunt ge glashelder zien, hoe dat woord wereld gebruikt wordt in zeer onderscheiden zin, hoewel de grondidee formeel dezelfde bleef.

Daar hebt ge dan vooreerst het gebruik van *wereld* voor het geheel der geschapene dingen. Al die plaatsen die spreken van de *passende en harmonieuze schikking* van berg en dal, van hemel en aarde, van mensch en dier en plant, van Engelen en machten en krachten des hemels. Dat is de wereld der schepping, afgedacht van zonde of gerechtigheid. En dat is de wereld.

Ge vindt het gebruik van dit woord alzoo in al die teksten die spreken van Gods Raad of van het welbehagen van Zijnen wil, die Hij immers radend en willend ried en wilde van voor de *grondlegging der wereld.* En dan is de gedachte deze: God heeft gedachten en plannen en gesprekken gehad vooraleer Hij hemel, zee en aarde schiep met al wat er in is. Zie ook Hand. 17:24, waar het woord wereld ook in den zin van het geheel der geschapene dingen gebruikt wordt. Zij is dan de orde van alle dingen die als in beeld ons luide toeroepen, dat er straks iets beters komen zal. Een nieuwe wereld, waarin gerechtigheid wonen zal.

Daar is in de tweede plaats het gebruik van het woord *wereld,* waar ons de *passende en harmonieuze* schikking geschetst wordt in Gods woord van de menschheid zooals zij van God afviel en nu met alles wat zij heeft en met alles wat zij wil keert tegen God en tegen Zijn gezalfde. De booze wereld. Of de wereld die in 't booze ligt. Zoo vindt ge het, b.v., in I Joh. 5:19. Zoo vindt ge het woord gebruikt in al die teksten die spreken van de haat en vervolging der wereld. En ze zijn te veel om alle op te noemen. We verwijzen U voor een voorbeeld naar den tekst dien we hierboven afschreven: Johannes 15:19. En ge moet wel verstaan, dat de algemeene gedachte van *orde* ook hier past, want ze heeft een hoofd, dat regeert en het hoofd van die *booze wereld is de duivel.* Zie het maar in Joh. 12:31; 14:30; 16:11. En het is ook passend en harmonieus, want die koning van deze booze wereld wordt stipt en strikt gehoorzaamd en dat wel zonder één uitzondering. De booze wereld is als een groote welgeordende macht die onder de banier van de leugen, onder aanvoering van Lucifer optrekt naar de heilige stad, naar Jeruzalem, naar de kerk van Christus, om kon het zijn haar te veroveren en te niete te doen. Het is de wereld die voorbijgaat met hare begeerlijkheid. Het is de wereld die ge hieraan kunt onderkennen, dat zij vol is van drieërlei: de begeerlijkheid der oogen, de begeerlijkheid des vleesches en de grootschheid des levens. I Joh. 2:15-17.

En dan is er in de derde plaats nog de wereld die het voorwerp is van Gods eeuwige geneugten. De *passende en harmonieuze schikking en wereldorde,* die God van eeuwigheid Zich gedacht en gewild heeft. Het is de wereld die Hem tot eeuwige vermaking is geweest. Het is de wereld die tot stand komt door de eeuwige Wijsheid en waarvan men een beschrijving vindt in Spreuken 8. Want van eeuwigheid is die wereld als een troetelkind bij den grooten God.

Zij houdt in, allereerst, den Zoon des welbehagens naar Zijn menschelijke natuur. En zoodoende wordt Hij genoemd de eerstgeborene aller creaturen, Col. 1:

15. Het is het Hoofd van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde die komen zal.

Voorts houdt die wereld in alle uitverkorenen rondom Jezus als hun eerste en oudste broeder. En ten slotte houdt het in alle dieren, planten, bloemen, krachten, elementen, de hemelsche hemel en de hemelsche aarde die komen zal.

Het is de wereld die door den weg van zonde en genade, van dood en leven heen aankomt bij de glorie des Vaders, daarboven bij God.

Van die wereld leest ge veel en velerlei in den Bijbel. Als Goddelijk licht het oog van Johannes bestraalt dan ziet hij ze: En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. Openb. 21 en 22. Lees het maar en herlees het.

Voor die wereld heeft God Zijn Zoon gezonden en voor die wereld is Hij de verzoening. En voor die wereld is het zijn vermaking om te bidden.

Van die wereld zegt Jezus, dat Hij niet kwam om haar te veroordeelen doch dat zij door Hem behouden mocht worden.

Zoo en zoo alleen kunt ge dien tekst verstaan van II Cor. 5:19: "Want God was in Christus de wereld met Zichzelven verzoenende, *hunne zonden hun niet toerekenende.*" Als toch de wereld daar alle menschen inhoudt, moeten ook alle menschen naar den hemel, want de zonden zijn alle verzoend. Doch het is duidelijk, dat het de wereld van Gods geneugten is, de wereld, de passende en harmonieuze schikking van de uitverkorenen, die in Christus verzoend zijn met God en die eenmaal rondom Jezus in de eeuwige wereldorde zingen zullen, verzadigd met het Beeld van God.

Hebt de wereld der zonde en des doods niet lief, geliefden, doch laat de wereld die Johannes en Salomo zagen U bekoren; hongert en dorst naar de gerechtigheid van *die wereldorde* en ge zult verzadigd worden. Daarboven bij God.

G. V.

Whate'er events betide,
Thy will they all perform;
Safe in Thy breast my head I hide,
Nor fear the coming storm.

I have seemed to see a need of everything God gives me, and want nothing that He denies me. There is no dispensation, though afflictive, but either in it, or after it, I find that I could not be without it. Whether it be taken from or not given me, sooner or later God quiets me in Himself without it. I cast all my concerns on the Lord, and live securely on the care and wisdom of my heavenly Father. My ways, you know, are, in a sense, hedged up with thorns, and grow darker and darker daily; but yet I distrust not my good God in the least, and live more quietly in the absence of all by faith, than I should do, I am persuaded, if I possessed them.

Judas Iscarioth

VI

Matth. 27:4-10.

Als Jezus eenmaal gevangen is genomen, dan is het voor den verrader niet langer mogelijk, om bij de bende en Jezus te blijven. Het ligt geheel in den aard van zijn werk, om zooveel mogelijk nog den schijn te behouden, alsof hij geen aandeel heeft in hetgeen er in den hof was voorgevallen. Meer dan verraden, mocht noch kon Judas doen en als zijn daad verricht is, komt het woord des Heilands steeds weer voor hem, dat hij als vriend, met een kus den Zoon des Menschen verraadt. Het is dat woord, hetwelk hem nooit meer zal loslaten en waardoor zijn daad in haar helsche verschrikkelijkheid hem bijblijft. Hij heeft Jezus zien wegleiden naar de plaats vanwaar hij denzelfden avond de bende was voorgegaan naar den hof der olijven en de terugkeer der bende spelt Jezus' einde. Judas weet, dat wat de Oversten des volks betreft, Jezus oordeel zeker geveld zal worden. Hoop op loslating bestaat er niet, want men was immers vast besloten Hem te dooden? Doch nu komt voor Judas de zaak van het verraad gansch anders en in haar ware gedaante voor hem te staan. Alles wat hem tot die daad had aangezet valt nu weg, maar dat 'Vriend! gij hier, om den Zoon des menschen te verraden', vervult hem geheel en al en de echo er van klinkt hem duizendwerf in de ziel.

Hoe geheel anders is de werkelijkheid der zondedaad nadat zij is bedreven dan voor dien tijd en hoe verschilt de werkelijkheid met den aangenomen schijn! Nu de haat tegen Jezus is botgevierd en de daad bedreven, nu op den zwijmeldrank der zonde de vreeselijke ontnuchtering volgt, komt met des te geweldiger beschuldiging Jezus woord, neen, komt Jezus Zelf voor hem te staan. Wie eens met Jezus in aanraking komt, komt nooit weer van Hem af en niemand dan Judas heeft dit beter ervaren. In den volsten zin des woords was Judas een vriend. Had hij niet in Jezus' Naam gepredikt en duivelen uitgeworpen? Had hij niet de krachten der toekomende eeuw gezien en was hij niet met de anderen wedergekeerd, van dit alles getuigenis afleggende? En nu?

Judas heeft berouw. Neen, niet zoo, dat de droefheid, of is dit woord misplaatst, zich op God richte, doch een droefheid, die het gevolg is van het onbereikte, beter nog het bereikte en toch niets gevende, de zinsverandering, die nooit verder komt dan zichzelf.

Het woord berouw (Matth. 27:3) wordt gebruikt voor zins- of gemoedsverandering, waar men toekomt, nadat de daad der zonde is gepleegd, als een nadenken, een indenken, zich het verleden voor den geest roepen, om dit dan in verband te zetten met de gevolgen, die daaruit voortvloeien. Doel en resultaat hiervan is, dat men enkel en alleen medelijden met zichzelf heeft, iets dat dikwijls met de Schriftuurlijke idee van berouw

verward wordt en vaak voorkomt in gevallen waar het den schijn heeft alsof er op datzelfde oogenblik een wezenlijke verandering heeft plaats gegrepen. De Schrift plaatst daartegenover een berouw, dat het gevolg is van en gepaard gaat met een erkentenis en belijdenis van bedreven zonde, die niet rekent wat het nu verder voor den dader zal afwerpen, maar spreekt van een belijdenis van berouw over het bedreven kwaad, omdat daarmede de Heere beleedigd is, Zijn Naam oneer is aangedaan, Zijn majesteit is geschonden en Zijn wet is vertreden, met het gevolg, dat er een hartelijk begeeren is, niet om de zonde ongedaan te maken, iets wat toch niet kan, doch een zich van de zonde afkeeren en een zichzelf veroordeelen voor Gods aangezicht, om dan, de zonde hatend, in de wegen des Heeren te wandelen. In de droefheid naar God komt dan niet slechts wat *achter,* maar ook wat nog *voor* Gods kind ligt komt dit kind voor den geest en begeert hij in de wegen des Heeren te wandelen, niet om dan toch nog iets ongedaan te maken, maar wel, om in die sfeer te leven met al zijn willen en begeeren, op beding van Gods genade, en dat enkel en alleen om Gods wil.

Bij Judas wordt dit alles gemist. Voor hem bleef er niets anders over dan het naakte feit der zonde, ontdaan nu van al het begeerlijke, dat hem bij de gedachte er aan, des te meerder schrik aanjoeg, gepaard met het steeds terugkeerend en veroordeelend woord des Heilands: 'Vriend! gij hier, om den Zoon des menschen te verraden met een kus?' Noch vriend van Jezus, en geen vriend van hen, die hij geholpen had.

Was het of alles schuw van hem wegweek? Was het zoo, dat ieder hem aanzag met een blik, waaruit alleen op te maken was, dat men in hem den verrader herkende? Was dan alles zoo spoedig veranderd sinds Judas de opperzaal had verlaten en met de bende naar Gethsemané zich had begeven en nu na den terugtocht Jezus Zich voor het Sanhedrin bevindt? Kan dat alles in zoo'n kort tijdsbestek? Judas' gesprek met de priesters in den tempel geeft hierop het antwoord.

Niemand is in staat deze zielsangst te schilderen en zelfs dit ongekende wanneer we het lezen, vervult het denken met huivering. Alles moet er anders voor hem uitgezien hebben. Die het kunnen weten, verhalen, dat misdadigers geen enkel moment rust hebben en rustig zijn nadat zij gevat zijn, en het eerst waarvan zij gewagen is, dat men blij is wanneer de daad geopenbaard wordt, terwijl men met kalmte de straf kan afwachten. Men is blij dat het over is. Wij weten het niet en kunnen daar geen oordeel over vellen. Maar wel weten we, dat het bij Judas niet overging, niemand trok zich zijn lot aan en niemand kon hier helpen of raad geven. Zijn god, liet hem nu in den steek en brandde hem in den zak. En Judas wendt zich tot zijn bondgenooten in de zonde en schreeuwt het voor hun ooren uit: 'Ik heb gezondigd — omdat ik verraden heb — onschuldig bloed.' Doch dat helpt niet. Dat dit zoo is wordt door hen niet ontkend, maar dat wil daarom nog niet zeggen, dat zij met zijn zieleangst iets uitstaande hebben. Zij hebben nu maar liever niets meer met hem te doen. Zijn werk is ruimschoots betaald en nu de zaak afgehandeld is, ga ieder maar weer zijns weegs.

Zoo is de wereld en zoo is de zondaar. Deze offerende priesters zullen zich er wel voor wachten, om op Judas' angst acht te slaan. Judas had zijn werk, waarvoor men hem immers betaald had verricht, een werk, dat zij voor geen prijs ter wereld ongedaan wilden maken? Als het om Jezus gaat dan mag immers ieder middel aangewend worden, als Hij daardoor maar van de aarde verdwijnt? En nu moge daar een verrader zijn, die heel kinderachtig (uit hun oogpunt bezien) wat benauwd is geworden, zij kunnen noch willen hem helpen — en van een 'vromen' zondaar, ook al is hij priester, is geen raad of baat te verwachten. Hierbij komt nog, dat deze verrader zich immers zelf heeft aangemeld en bij hen aan kwam kloppen? De zaak is nu afgedaan en schoon deze man met zijn verwrongen gelaatstrekken en verwilderde blik hun voor een oogenblik, (want meer was het niet), van stuur bracht, zij willen zich niet langer met hem inlaten, neen, want hun vormendienst roept hen tot 'heiliger' dingen. Doch zoo gauw zijn zij niet van Judas af. Hij moet nogmaals getuigen van Jezus' onschuld. De zonde van een ieder, die een hoofdrol speelt in de kruisiging des Heilands, moet naar het getuigenis der hoofdpersonen, waarlijk worden beleden zonde te zijn en dat in het woord zoowel als in hun daden. Vanaf het oogenblik van Zijn optreden tot op de laatste seconde van Zijn leven, zullen allen het, òf in woorden, òf door hun daden moeten erkennen, dat Hij waarlijk ontelbare smaadheden geleden heeft en onschuldig ter dood veroordeeld is, en dat Hij Zich aan het kruis heeft laten nagelen, schoon niemand Hem ooit iets ten laste heeft kunnen leggen.

In woord en daad beide legt de verrader dit getuigenis af. Als de priesters hem met zijn zonde en gewetenswroeging daar in den tempel laten staan, nadat hij heeft beleden 'Ik heb gezondigd — doordat ik verraden heb — onschuldig bloed', dan nog voegt hij de daad bij het woord en werpt het bloedgeld, eerst door hem begeerd van zich in het heilige en rinkelt het zilver op den marmeren vloer en bewijst hij daarmede nogmaals de onschuld van den Heiland. Judas 'berouw' kwam niet te laat, want op dit oogenblik is Jezus nog niet ter dood veroordeeld en moet dit getuigenis mede dienen om ook *hen* alle onschuld te benemen.

Judas' god, die een afgod is, laat hem nu in den steek. Mammon kan zijn dienaren soms, voor tijd en wijle, genoegens schenken, genoegens weliswaar, die nadat ze genoten zijn, dubbel bitter smaken, doch geen enkel genoegen heeft dit geld hem gebracht. Het loon, door de zonde verkregen, kan hij niet eens voor zijn vleesch dienstbaar maken.

Welk een afschrikwekkende en gruwelijke tegen-

stelling komt er tot openbaring, tusschen den God der Schriften en den afgod dezer wereld. In den Zoon des Vaders, de openbaring van den Rechtvaardige, den God aller genade en waarheid, daar was die Zoon, nu staande voor het Sanhedrin, mede vervuld. In den zoon der verderfenis, de openbaring van al de duisternis der zonde, zooals deze in ongerechtigheid de waarheid ten onder houdt en uitwerkt tot in haar voltooiïng, door het verraden en verkoopen van onschuldig bloed: Het bloed van den Zoon van God.

Terwijl het geluid van het laatste zilverstuk nog door den tempel klinkt, vlucht Judas weg. Weg naar de eenzaamheid in het holle van den nacht. Steeds voorthollend, terwijl het woord van den Heiland door hem wordt gehoord: 'Vriend! waartoe gij hier?' En Judas snelt naar den akker des pottenbakkers, Akeldama, daar waar straks zijn graf zal zijn gekocht met het bloedgeld, dat door hem niet langer begeerd werd. Even westelijk boven enkele, aldaar samenkomende valleien, waar nog een enkele oude boom overbleef maakt hij, door middel van het touw een einde aan zijn verzondigd leven. Niet, om nu tot rust te komen. Rust zal er voor hem in der eeuwigheid niet zijn. Hij ging naar zijn eigen plaats, de plaats des verderfs. Maar ook in die plaats is er van gelijkheid geen sprake en wordt de mate van het lijden bepaald in overeenstemming met de plaats, welke op aarde werd ingenomen. Indien er iemand daar zal zijn, die men er zeer zeker *niet* zou verwacht hebben, dan is het zeer zeker van Judas waar, dat dit van hem mocht gelden.

Vriend, gij hier! Want daar zullen de heidenen zijn en de volkeren van rondom, maar dat er ook iemand is, die zoo dicht bij Jezus heeft geleefd, Zijn krachten en wonderteekenen heeft gezien, die heeft moeten erkennen en beleden, dat Jezus alles is, wat Hij omtrent Zichzelven heeft gezegd, zoo iemand is zelfs in die plaats een éénling. Het eigen getuigenis der conscientie, het getuigenis der verloornen, maakt de hellestraf voor Judas des te ondragelijker.

Judas Iscarioth, een der twaalven, die Hem ook verraden heeft, is en blijft het schrikkelijk beeld, zooals het al de eeuwen door geteekend staat. Onzaliger gedachtenis is er niet dan van dezen mensch.

W. V.

Aardsche liefde is eene kleine ondiepe beek, die slecht in de lente vloeit, en waarop eene langdurige zomerdroogte volgt. De verwisseling van eene brandende woestijn, zonder boomen of bronnen, of eenig gewas, met groene velden en bloeiende boomgaarden, zooals men die in de maand Juni vindt, is gering in vergelijking met die van de woestijn der genegenheden dezer wereld met het hemelsche paradijs, waar altoosdurende overvloed van zegenende liefde is.

The Plagues

The word of the Lord again comes unto Moses, Rise up early in the morning, and stand before Pharaoh; lo, he cometh forth to the water; and say unto him, Thus saith the Lord, Let my people go that they may serve me. Else, if thou wilt not let my people go, behold, I will send swarms of flies upon thee, and upon thy servants, and upon the people, and into thy houses: and the houses of the Egyptians shall be full of swarms of flies and also the ground whereon they are. And the Lord did so.

Also the fourth plague shows a similarity to one of Egypt's seasonal phenomena. This country is one in which flies swarm in clouds of which the inhabitants of northern lands have no idea. Their countless myriads fill the air in October and November, after the season of frogs is over. One eats them, it is said, drinks them, and breathes them. There are various kinds of flies, authorities tell us, that cause trouble in Egypt. Among these is the cattle fly, which is far worse in its bites than the musquito. It comes in clouds and covers all objects with its black masses, and causes severe inflammation by its bite. But the trouble caused in Egypt even by the common fly is almost indescribable. When the country is most under water, during the height of the inundation, they increase to a fearful extent. Their food being diminished by the great amount of land under water, they seem literally mad with hunger, and light in countless numbers upon whatever promises to satisfy it.

Though these phenomena must have been known to Pharaoh, they may not be identified with the fourth visitation. Their is something uncommon also about this stroke. The flies, be they of one kind, (the dog fly) or of various kinds, are grievous. So the sacred narrator specifies. Their numbers are uncommonly great. They attack humans with unheard of fierceness. Such must be the meaning of the notice, I will send swarms of flies upon thee, and upon thy servants and upon thy people. As impelled by an unseen power, they swarm into the houses and fill them. They bite and sting as if they have been send on a special mission to torment humans. And so indeed they have. Never before have these pests been known to come in such numbers and to so behave. Men and beast alike are unable to endure them. They corrupt the whole land and thus turn Egypt into a region to be loathed. So Pharaoh may again know that the God of the Hebrews is the Lord in the midst of the earth.

This stroke also is one of the Lord's wonders. Let us at this juncture inquire after the marks of the wonders and after the purpose of their being wrought. According to the prevalent view, one of the marks of the wonders is their being supernatural in distinction from natural. Supernatural is said to be all that which excels the strength increated and sustained in the

creature and thus has its cause directly in the power of God. But according to this reasonng many phenomena would have to be placed in the category of the wonders that do not belong there. A doctor, to illustrate, cannot actually cure his patient. He prescribes the kind of remedy that the ailment requires but it is God alone who restores to health by rendering the means effective. Thus the cure would have to be termed a miracle, which it is not.

But aside from this, the division of phenomena into natural and supernatural is objectionable, for it breeds the conception that the natural, creation, is a realm closed to the Almighty and that the supernatural only, whatever it may be, is the field where He can operate, or, to express it otherwise, that the former is a cause unto itself and that thus the latter only springs from His will. Fact is, however, that God doeth all things and thus reigns in the midst of the earth. This is the lesson that was so tellingly brought home to Pharaoh's heart by the plague of Egypt. Finally, the division seems to imply that the wonder is an imposition upon, addition to, or even a nullification of, the earthy and its laws. But the fact is that the wonders consist in the power of God operating in the very heart of the structure of the earthy.

Another mark of the wonder, according to some, is that it is wrought without an intervening medium, thus directly, approximately, instantly. Opposed to this view is the testimony of the record of Egypt's plagues. This record contains notices of the employment of means, agents. Moses himself was such an agent. Likewise his rod. There occurred a miraculous multiplication of the frogs, through the agency certainly of the frogs. It was dust that turned into lice. The wind brought the locusts. There were swarms of flies because some existing species had multiplied with uncommon rapidity. Strange to say, one of the most ardent exponents of the view of the immediate miracle, always insisted that regeneration is through the (preached) word. Consider that the greatest of all miracle — the virgin-birth of Christ — was elaborated through the agency of the virgin. Thus one of the articles of our faith reads, "Born of the virgin Mary". The wonder, it is plain, utilizes the earthy. The Lord in visiting Egypt did not strike down into nature from outside with a power superceding its familiar forces; to the contrary, these forces of which He is the author He utilized and caused to mount to unimagined heights. He assailed Pharaoh from earth sky and water in things least and in things greatest and thus brought Himself forward as the God who wields all the arrows of adversity, as a God therefore who, though not one with His universe (Pamtheism), is everywhere present in it and controls its wheels. The plagues ran paraliel with and imaged the common troubles of Egypt. They did not therefore follow each other with such speed as to be completed within a few weeks. The month of June may be the period of the year at which the first plague is to be fixed. For in this month occurred the natural discoloration of the river. The feast of the passover was kept on the fourteenth day of the month Abib, April. As on this same day the firstborn were destroyed, the plagues ranged over a period of about nine months.

Let us go with the question "What is the mark of the miracle" to Scripture. The following texts make mention of wonders. Ex.3:20, And I will stretch out my hand, and smite Egypt with all my wonders; Ex. 15:11, Who is like unto thee, O Lord, among the gods? who is like thee, glorious in holiness, fearful in praises, doing wonders; Ps. 105:5, Remember his marvelous works that he hath done; his wonders and the judgments of his mouth. The word translated by wonder in not the same in each of the three original texts. In Ex. 20 is found a word that means *distinguished, separate, extraordinary.* The word found in Ps. 105:5 signifies a great and splendid deed. The New Testament Bible uses a word that in the original means *sign, token, mark.* Their are numerous other passages whose translations speak of wonders. But the word found in the original is always one of the above three. This does not mean that the Scripture (Old and New Testament) has only three words for wonder. It has several more. But only *some* of these words have been translated *wonders.* It is plain that a mere study of words yields little fruit. It may be asked what the translaters rendered only some of these words *wonder* and not the others. What was their guide, their standard?

How are we now to proceed in our present inquiry? We cannot go astray if we begin with God and take as our lead the simple proposition that a *wonder is a work of God.* It must be this as He doeth all things. Such is the uncontrovertable testimony of Scripture. Our next act must be to discover how He classifies in Scripture His works. Perusing the pages of God's word, one comes upon numerous passages that turn on the doings of the Almighty. These passages, it appears further, are to be divided into two class. The one class makes mention of works of the Lord that are new, uncommon, unheard of, extraordinary and thus wonder — inciting. Attend to the following scriptures. Ex. 33:10, "And he said, Behold, I make a covenant: before all thy people I will do marvels, such as have not been done in all the earth, nor in any nation: and all the people among which thou art shall see the work of the Lord: for it is a terrible thing that I will do with thee." Ps. 78:12, "Marvelous things did he in the sight of their fathers, in the land of Egypt . . . . " I Sam. 3:11, "And the Lord said unto Samuel, Behold I will do a thing in Isreal, at which both the ears of everyone that heareth it shall tingle. In that day I will perform against Eli all things which I have spoken concerning his house . . . . " Isa. 43:9, "Behold, I will do a new thing; now it shall spring forth; . . . . "

There is besides another class of scriptures that speak of works of the Lord not bearing the mark of newness. These are His works of creation and providence. In six days God made heaven and earth. He stretches out the heavens like a curtain, lays the beams of His chambers in the waters, maketh the clouds His chariots, walketh upon the wings of the wind, makes His angles spirits, and His ministers a flaming fire. He laid the foundations of the earth, that it should not be removed forever. He covers it with the deep as with a garment. He set a bound that they may not pass over. He sends the springs into the valleys, which run among the hills. They gave drink to every beast of the field. He waters the hills from His chambers. The earth is satisfied with the fruit of his works. He causes the grass to grow for the cattle and the herb for the service of man, Ps. 104. And while the earth remaineth, seedtime and harvest, and cold and heat, summer and winter, and day and night shall not cease, Gen. 8:22. There are then works of God that are first and old in distinction from second and new; works are they that form a fixed order that will not cease as long as the earth remains. It is these new works that Scripture also calls by a name of which our word wonder is the correct translation. Wonders are they, marvels, that attract and astonish, and that, as they have not been done in all the earth, are new indeed. So, then, one of the marks of the wonder is that it is new.

If the wonder is to be understood, regard should be had to the doings of God that Scripture calls new. Turning to Ps. 78, I again quote: "Marvelous things did He . . . . He divided the sea, and caused them to pass through; and He made the waters to stand as on a heap. In the daytime he also led them with a cloud, and all the night with a light of fire. He clave the rocks in the wilderness, and gave them drink as out of the great depth. He brought streams also out of the rock and caused waters to run down like rivers . . . And he rained down manna upon them to eat, and had given them of the corn of heaven. He caused as east wind to blow in the heaven: and by His power he brought in the south wind. He rained flesh upon them as dust, and feathered fowls like as the sand of the sea." Returning in his song to the plagues of Egypt, the psalmist continues: "And had turned the rivers into blood; and their floods that they could not drink. He sent divers sorts of flies among them, which devoured them; and frogs, which destroyed them. He gave also their increase unto the caterpiller, and their labour unto the locust. He gave up their cattle also to the hail, and their flocks to hot thunderbolts . . . . He gave their life over to the pestilence; and smote all the firstborn in Egypt. But made His poeple to go forth like sheep and guided them in the wilderness like a flock. And He led them on safely, so that they feared not: but the sea overwhelmed their enemies. And He brought them to the border of His sanctuary, even to this mountain, which His right hand had purchased. He cast out the heathen also before them . . . . . "

The new work, the wonder of His love, so the above excerpt teaches, consists in the Lord's redeeming His people through judgment and in His bringing them to a country which He by a miracle of His grace had prepared for them. But the redemption from Egyptian bondage, the preservation of Israel in the desert, the conquest of Canaan, God's entering with His people Canaan's rest, were shadows the body of which is the bringing into being of the heavenly. In the final instance then the wonder is that new work of God consisting in His freeing this earthy from the bondage of corruption and in His raising it to that level of existence known in Scripture as the heavenly. The finished product will be not another but a new creature. Thus the wonder changes, makes all things new. And this change, certainly, will spell the destruction of the wicked and the passing away of the present constitution of things. By the wonder (the plagues) the land of Egypt was destroyed and Pharaoh and his host drowned in the Red Sea. But for His people, the Lord prepared Canaan, a region of rest, a land flowing with milk and honey. And so in that final day of the Lord, to come as a thief in the night, "the heavens shall pass away with a great noise, and the elements shall melt with a fervent heat, the earth also and the works that are therein (the present construction of things) shall be burned up. Nevertheless we, according to His promise, look for new heavens and a new earth, wherein dwelleth righteousness. This work, the wonder and the fruitage thereof — the new earth in which God is all in all — forms the theme upen which the whole of Scripture turns. To it — this new thing in Israel that the Lord will do — all the prophets of Scripture direct our minds. It was with this thing, the fruitage of the wonder, before His eye, that Jacob, dying, blessed his sons. David sang about it. In it the prophets that came after gloried. It is the kingdom that Christ sought, found, and established, that all the apostles preached, and that the aged John on Patmos saw in all the rare beauty of its holiness.

The mark of the wonder is its newness and its being a work consisting in the bringing into being the heavenly. This new work the Lord began to perform immediately after the fall. Is it now possible for us, as armed with this view of the wonder, to classify each particular work of God in history, to say of it that it is or is not a miracle? Consider that in all His doings of every dispensation of grace, He moves toward a single goal, and that this goal is the appearence of Zion in glory to the everlasting praise of His name, so that as viewed from this angle all His doings are wonders. Rightly considered, His works through which He brings into being His kingdom, cannot be divided into divers categories. They form one connected whole and this whole, including His works of providence, is the

wonder. Yet the first and ordinary works of God, those forming what is called the fixed order, are not by themselves wonders through which the heavenly could be brought into being. The Lord stretches out the heavens as a curtain. But the heavenly appears as a result of a new doing consisting in his rolling up the heavens as a scroll. The heavenly is a new creation and the fruitage of a new work. This the mockers realize. They therefore say, "Where is the promise of his coming? For since the fathers fell asleep, all things continue as they were from the beginning of creation." Thus the mocker denies the possibility of the miracle. But the apostle's reply reads, "But the heavens and the earth. which are now, by the same word are kept in store, reserved unto fire . . . . " The new doing of the Lord is to consist in His burning up the earth. That one of the marks of the wonder is its newness, the record of the plagues of Egypt more than once states. The hail was such as had not been in Egypt since the foundation thereof. Of the locusts that the Lord brought, we read, "And they shall fill thy houses, and the houses of thy servants, and the houses of all the Egyptains; which neither thy fathers, nor thy fathers' fathers have seen, since the day that they were upon the earth unto this day."

It is plain what are to be taken as the marks of the miracle. The wonder is a new work of grace of which God is the author and through which he brings into being the heavenly. Its mark is not its being wrought without any interviewing medium. That the essence of the wonder consists in its being worked directly, immediately, was the contention of the four professors in their controversy with Dr. Janssen. The debate turned solely on such questions as whether the wall of Jericho had fallen by an earthquake or whether the fall of this wall is to be ascribed to an immediate exercise of divine power. The four professors maintained the latter. Their view was that a wonder must be immediately wrought in order to be a wonder. This view, as was shown, has no basis in Scripture. The flesh (quails) that the Lord caused to rain upon His people in the desert, had been driven to the place of their encampment by the wind that He had caused to blow in the heavens. On the other hand, the spiritual wonder of regeneration is immediate (not through the preached word).

The sole question raised by the wonder is whether the Lord is capable of performing that new work that the bringing in of the heavenly requires. The teachings of Dr. Janssen tended toward a denial of this. His instruction showed signs of an attempt to tie God down to His very own "fixed order" of things, to handcuff him to the earthy by what is known as the natural law, to imprison Him in His own house. Now it is plain that if God can stretch out the heavens as a curtain but has not either the power or the inclination to role up these same heavens as a scorll, there is no wonder, and the hope of a blessed immortality and of a life with God on an earth made new by the power of His wonder working grace, is an idle dream.

The wonder, as was said, is a work of redemption, and thus exhibits and enhances the glory of His covenant. The wonder demonstrates that He is God and the God and Father of His people in Christ Jesus, that in all the earth there is none like Him, that He is Jehovah in the midst of the earth, doing according to His will in the army of heaven, and among the inhabitants of the earth and thus capable of saving His people by His hand stretched out over the earth. So does the miracle as on other work, exhibit His glories. And His people, who tast that he is good, praise Him forever more.

Pharaoh, to return to him, called for Moses and Aaron and granted them permission to sacrifice unto God on the condition that they do so in the land of Egypt. This offer indicates that Pharaoh was destitute of reverence for his own religion. For in the mind of the Egyptian, the sacrifice that the people of Israel were required to bring, was an insult to Egypt's gods, and thus an abomination in the sight of their devotees. Yet, rather than permit the people to pass out of his sight, he chooses to tolerate in his land a service that he and the Egyptians must loathe. But Moses and Aaron may not except his offer. To sacrifice to the Lord in the presence of the Egyptians would be like casting pearls before the swine. These pearls would be trampled under foot, and the swine would be sure to turn again and rend the Israelites. And thus Moses replied, "It is not meet so to do; for we shall sacrifice the abomination of the Egyptians to the Lord our God: lo, shall we sacrifice the abomination of the Egyptians before their eyes, and will they not stone us?" To bring a sacrifice to the Lord thoroughly offensive to Pharaoh's subjects would be to cast things holy unto the dogs. Moses therefore insists that he and his people be permitted to go three days journey in the wilderness and sacrifice to the Lord God as He commands. Pharaoh yields under the pressure certainly of the torments of the plague. He agrees to let the people go. Only they shall not go very far away. But let Moses not fail to entreat for him that there may be some respite. Moses agrees to comply. He will entreat the Lord that the swarms of flies may depart from Pharaoh, from his servants, and from his people, tonorrow. But let not Pharaoh deal deceitfully any more in not letting the people go to sacrifice to the Lord. Moses' entreaty is heard. The Lord does according to his word. He removes the flies so that not one remains. But Pharaoh hardened his heart at this time also, neither would he let the people go.

G. M. O.

Tableau

Zij waren vrienden A. en B. beiden gewezen ouderlingen der Chr. Ger. kerken te L. A. en elders, beiden zijn ze de halve eeuw gepasseerd en van goede reputatie, beiden het type van den echten stoeren Hollander, zelfbewust, koel, flegmatisch en kloek.

Doch niettegenstaande al deze overeenstemmende eigenschappen zijn ze twee zeer contrasteerende persoonlijkheden.

A. is een man van het woord, dat als een bergstroom van zijn lippen vloeit, dreigend alle tegenargumentatie mede te sleuren, maar laat steeds een hoop slik en modder na, wat de sfeer nooit zuivert, maar vertroebelt.

Zoo beschuldigt zijn radde tong ieder ingeneur die door een gezond betoog een dam voor zijn bergstroom werpt van hypocritisme, hij meent dit niet zoo erg, maar dat is juist het verwoestende element in zijn tong, dat deze niet door een gezond denken wordt geremd. Vandaar A. is zuiver type van een geschoolde Hollandsche koopman. Dit is echter A. niet zoo kwalijk te nemen, want leert niet de hedendaagsche hoogere wetenschap, dat de mensch is een product van zijne omgeving, welnu de zorgen van een groot gezinsleven is A. onthouden en slechts het onderhouden en amuseeren van zijn hem dierbaar vrouwtje is zijn levenstaak.

B. is een geheel ander type, maar dat van een oud-Hollandsch patriarch, zijn breed, hoog voorhoofd teekend den denker; zijn zachte, altijd eenigszins lachende oogen den hartelijken meevoelenden huisvader en vriend, terwijl eenige zachte rimpels in zijn voorhoofd aan die oogen alle indruk van oppervlakkigheid wegvagen in diepen ernst.

Doch ter zake: deze twee personen waren vrienden, reeds voor jaren en hunne eva's waren vriendinnen ook reeds voor jaren.

Hoe menig avondje hadden deze vier menschen in gezelligen kout samen geweest en daar A. en B. in geestelijk en maatschappelijk inzicht nagenoeg samen overeenstemden, kon A.'s bergstroom steeds alle eventueel nog door B. opgeworpen dammetjes meesleuren in het vervagend niet en bleef en de gezelligheid en harmonie bewaard, en de Eva's? Zwijgen wij daarvan, waar stemmen de Eva's niet overeen, als hun Adams vrienden zijn?

Dan ach! niets is bestendig hier op aarde, ook geen gezellige avondjes en vriendelijken kout; altijd staat de mensch bloot aan ontstellende verrassingen die warme vriendschap afkoelen en imponeerende conversatie verlammen.

Het was in het jaar 1934. A. en B. — niet behoorend tot de werk- en broodloozen — genoten in noesten arbeid dien aangenamen najaarsdag, zoo schoon in dit halftropisch climaat en deze aangename dag zonk weg in de schoot van een nog schooner avond.

Zelfs de dagvorstin scheen onwillig dit halfrond te verlaten en zond een prachtig rood aan den westelijken horizon, omrandend kleine wolkjes met rood gouden schitterranden, zóó vredig en majestieus tegen 'n lichtdiep blauwen achtergrond van het hooger firmament, dan langzaam vervloeiend in dieper donker grijs en blauw.

Een zachte koelte ruischte fluisterend door boom en struik lokkend naar buiten. Was het wonder dat mensch en beest dat lokken verstond en huis en hok ontvluchtte?

Het was op dien avond dat A. tot zijn wederhelft zeide: "Vrouwtje, de avond is zoo mooi, kom, laat ons B. eens gaan bezoeken" en zoo deden zij. En als voorheen, was de ontvangst allerhartelijkst van alle zijden één intieme, vroolijke, aangename, lieve begroeting, zóó minzaam, imponeerend en joviaal dat zijn kan, onder oude vrienden. Weer zaten ze bijeen; zoo echt knussig, gezellig doken de beide dames in de kussens van de groote canapé, terwijl de heeren tegenover elkaar plaats namen in de door hen zoo goed gevulde crapeaus. Een vreedzaam stemmengegons vulde de kamer, de kamer, die getuigde van goeden smaak en huiselijke gezelligheid. De dames-conversatie was zeer geanimeerd, ze hielden een onder-onsje, je weet wel, daar hebben de heeren geen verstand van, enkel dameszaken, zij namen dan ook geen notitie van de heeren, die spoedig met enthusiasme de vragen van den dag behandelden, tot het onderhoud weer heenleidde naar theologische vraagstukken. Want A. was een theoloog in den dop, reeds voor jaren was hij een vraagbaak te midden der broederen en B, ja ook B. geloofde, dat de geestelijke zaken het leven van den mensch beheerschen.

Maar, wat voorheen een onmogelijkheid scheen, viel nu plaats; telkens stopte A.'s woordenstroom, hoe overredend, spitsvondig, vriendelijk en ernstig en hoe geargumenteerd A. ook redeneerde, telkens wierp B. door op- en aanmerkingen en vragen dammetjes voor dien stroom, die stand hielden en niet meesleurden.

De emoties van dit ongewone verschijnsel deed A.'s aangezicht gloeien, zijn stem verheffen, zóó, dat de dames uit hun knussig lief gebabbel opschrikten, terwijl B. rustig, kalm en zeker van zichzelf elk argument ontzenuwde.

Wat was het geval? Waarom gooide B. aldoor roet in het water, waarom? Wel B. was ontwaakt. Hij had een helder schitterend kleinood, dat langzamerhand was zoek geraakt, te weten, de zuivere Gereformeerde Schriftbeschouwing terug gevonden in de Prot. Ger. kerk en daardoor die botsing.

De heeren spraken over de vrije wil, of ook over het iets, dat de ongeloovige moet doen om zalig te worden, dat A. verdedigde en B. totaal verwierp.

A. was verontwaardigd, hij herkende B. niet meer, diens kalmte en zekerheid irriteerde hem tot hooger passie.

Drie paar ontstellende oogen waren verwachtend op A. gericht, hoe zou zijn woordenvloed zich een uitweg banen? Hoe al die vervaarlijke dammetjes wegspoelen? Hoe . . . . ?

Zelfbewust, triumphantelijk klonk het nu van A.'s trillende lippen: "Man, je begrijpt dit niet, het is zoo . .

A.: De ongeloovige ligt in een diepe duistere put van ellende.

B. Juist en dood!

A. Ja, morsdood, en een vriend vindt hem daar en laat een sterke ketting tot bij hem neer, en . . .

B. Nu moet die morsdoode die ketting grijpen . . .

Tableau. Ook voor A.

Een vredige, kalme, weldadige stilte verving het stemmengegons en 't heftig argumenteeren, de bergstroom was gedamd en fundamenteel, door een ontpopte Ingeneur.

Toch is genoemd beeld partiaal goed, zelfs treffend: "De ongeloovige ligt in een diepe duistere put en . . . . hij is daarin thuis, in zijn element."

Eens toen de Meester hem formeerde was hij in het licht, in de wijde ruimten Zijner diepe liefde, maar willend als God zijn, overtredend Zijn gebod, scheurde hij zich af, verkoos en wierp zich vrijwillig in de diepste duisternis, minde Satan, werd en bleef vijand Gods.

Wat zou nu een mensch doen, als hij zijn vijand dood vindt in een diepe duistere put? Zal hij hem een ketting aflaten, die hij niet kan grijpen, dwaas, neen hij zal de put dempen, de atmosfeer zuiveren en zijn dooden vijand geven tot aas der wormen.

Maar als hij in dien punt zijn vriend vindt, dien hij liefheeft, zal hij alsdan een ketting neerlaten, die de doode niet kan grijpen? Dwaas! neen, immers hij zal zelf aan een ketting neerdalen, de geliefde doode opnemen en langs die ketting opbrengen.

Eenzelfde hand die zijn doode vijand verpletterde, neemt zijn vriend op en naar boven.

Zoo ook geestelijk, de ongeloovige, vijand Gods, zijnde diep in dien duisteren put en in zijn element, werpt God een ketting toe, Zijn Woord, om hem in zijn element te verpletteren.

Maar voor diegenen (die ook Zijn vijanden zijn) maar die Hij naar vrije genade liefheeft, gaat Jezus zelf in dien put, door de duisternis en ellende, roept den doode ten leven, die pas nu met ontzetting en afgrijzen zijn ellende ziet en smeekt om uitredding en ondersteund door zijn redder langs den ketting opklimt naar het licht.

Mocht ook A. tot leven komen en dien ketting grijpen, want die tot Jezus zal komen, door de vrije wil, zal nooit die ketting kunnen zien, noch ook grijpen.

De Boer

THE NEW YEAR — OUR TIMES IN GOD'S HAND

I take my pilgrim staff anew,
Life's path, untrodden, to pursue,
Thy guiding eye, my Lord, I view;
My times are in Thy hand.

Throughout the year, my heavenly Friend,
On Thy blest guidance I depend;
From its commencement to its end
My times are in Thy hand.

Should comfort, health, and peace be mine,
Should hours of gladness on me shine;
Then let me trace Thy love divine;
My times are in Thy hand.

But shouldest Thou visit me again
With languor, sorrow, sickness, pain,
Still let this thought my hope sustain,
My times are in Thy hand.

Thy smile alone makes moments bright;
That smile turns darkness into light;
This thought will soothe grief's saddest night,
My times are in Thy hand.

Should those this year be called away
Who lent to life its brightest ray,
Teach me in that dark hour to say,
My times are in Thy hand.

HIS CARE

The Power that shapes the fairy shell
Beneath the restless sea,
And brings it through the rolling swell,
Will also care for thee.

The Love that spreads an ocean bloom
Where only God can see,
And lifts it o'er the awful gloom,
Hath heaven in store for thee.

The Eye that fathoms boundless deeps
Where ocean-currents roll,
Sees every changeful mood that sweeps
The secrets of thy soul.

The Hand that guards the sea-bird's nest
And guides her through the foam,
Will soothe thy trusting heart to rest,
And lead thee gently Home.

IN MEMORIAM

Zondag, den 9den December, behaagde het den Heere uit ons midden weg te nemen onzen geliefden Zoon en Broeder,

FRANK

in den jeugdigen leeftijd van ruim 15 jaren.

De heerlijke wijze van zijn heengaan, de vrijmoedigheid waarmede hij sprak over sterven en scheiding, de hope des eeuwigen levens, die hem zonder verschrikking dit aardsche leven deed verlaten, is ons tot troost in dit smartelijk verlies.

Namens de bedroefde familie,

Mr. and Mrs. Ed. Holtrop
Plonia
Bart

Sioux Center, Iowa.

IN MEMORIAM

Whereas it has pleased our Covenant God and Father to take from us by death on Dec. 6, 1934, one of our members,

HENRY WINDEMULLER,

we, the members of the Men's Society of the Prot. Ref. Church at Holland, Mich., do hereby express our sympathy to the bereaved family.

May this sudden affliction be sanctified to our hearts and cause us to walk carefully, with our eye of faith fixed upon Jesus, the Author and Finisher of our faith, Who goes with His people, applying His Meritorious work, as they pass from this world of darkness, through Jordan's river into the promised land of rest, unto the eternal praise of His Name.

Protestant Reformed Men's Society, Holland, Mich.,

Rev. M. Gritters, Pres.
J. H. Kortering, Secy.

IN MEMORIAM

To perform His good pleasure our Covenant God removed out of our midst, on Dec. 6, 1934, our beloved Husband and Father,

HENRY WINDEMULLER,

at the age of 56 years.

We mourn, but not as those who have no hope; we grieve, but we are consoled by our sympathetic High Priest, Who has taught us to say, "Abba, Father".

Mrs. H. Windemuller
Mr. and Mrs. B. G. Stegink
Mr. and Mrs. D. Kooienga
Mr. and Mrs. Herman Windemuller
Mr. and Mrs. C. Kimball
Gertrude
Alice
Dick
Clarence
Ann
Henry Jr.
Robert
Harold
Ten Grandchildren

IN MEMORIAM

As Consistory of the Protestant Reformed Church of Holland, Michigan, we, being aware of the loss sustained by, and the sorrow cast upon one of our fellow consistory members, by the loss of his father,

HENRY WINDEMULLER,

do hereby tender him our heartfelt sympathy, and, commending him to the grace of God, pray for him that the Lord will give him a firm faith and a sure hope that he may bear this affliction, but also be exercised thereby in sanctification.

Signed:

Rev. M. Gritters, Pres.
H. Windemuller, Jr., Clerk

ATTENTION

The League of Protestant Reformed Men's Societies will meet, the Lord willing, Thursday, January 17th., at the Creston Protestant Reformed Church.

Subject for the evening: "Protestant Reformed Teachings, their Implication in Practical Life".

Refreshments will be served.

Prot. Ref. Men's League

C. Hager, Secy.

BEKENDMAKING

Classis-vergadering staat, D. V., te worden gehouden Woensdag, 9 Jan., 1935, om negen uur in den voormiddag in de Eerste Prot. Ger. Kerk te Grand Rapids, Michigan.

M. Vander Vennen, S. C.

BEKENDMAKING

De winter-vergadering van het Curatorium van onze Theologische School zal worden gehouden, D. V., Dinsdag, 8 Jan., 1935, om half vier (3:30) des namiddags, in een der lokalen van de Eerste Prot. Geref. Kerk te Grand Rapids, Mich.

L. Vermeer, Secr.

NOTICE

A combined Central Board and Editors meeting of the R. F. P. A. will be held on Tuesday evening, Jan. 8, in the parlors of the First Protestant Reformed Church, Grand Rapids, Mich.

Time: 7:45 p. m.